

دعای جوشن کبیر

دعای جوشن کبیر در بلد الامین و مصباح کفعمی است و آن مروی است از حضرت سید الساجدین از پدرش از جد بزرگوارش حضرت رسول صلی الله علیه و علیهم أجمعین و این دعا را جبرئیل علیه السلام آورد برای پیغمبر صلی الله علیه و آله در یکی از غزوات در حالی که بر تن آن حضرت جوشن گرانی بود که سنگینی آن بدن مبارکش را به درد آورده بود پس جبرئیل عرض کرد که یا محمد پروردگارت تو را سلام می‌رساند و می‌فرماید که بکن این جوشن را و بخوان این دعا را که او امان است از برای تو و امت تو پس شرحی در فضیلت این دعا ذکر فرموده که مقام نقل تمامش نیست از جمله آنکه هر که آن را بر کفن خویش نویسد حق تعالی حیا فرماید که او را به آتش عذاب کند و هر که آن را به نیت در اول ماه رمضان بخواند حق تعالی او را روزی فرماید لیلۃ القدر و خلق فرماید برای او هفتاد هزار فرشته که تسبیح و تقدیس کنند خدا را و ثوابش را برای او قرار دهند پس فضیلت بسیار نقل کرده تا آنکه فرموده و هر که بخواند او را در ماه رمضان سه مرتبه حرام فرماید حق تعالی جسد او را بر آتش جهنم و واجب فرماید برای او بهشت را و دو ملک بر او موکل فرماید که حفظ کنند او را از معاصی و در امان خدا باشد مدت حیات خود و در آخر خبر است که جناب امام حسین علیه السلام فرمود وصیت کرد پدرم علی بن ابی طالب صلوات الله علیه به حفظ این دعا و آنکه بنویسم آن را بر کفن او و تعلیم کنم آن را به اهل خود و ترغیب کنم ایشان را به خواندن آن و آن هزار اسم است و در آن اسم اعظم فقیر گوید که از این خبر دو چیز مستفاد می‌شود یکی استحباب نوشتن این دعا بکفن چنانکه علامه بحر العلوم عطر الله مرقدہ در دره به آن اشاره فرموده:

وَسُنَّ أَنْ يُكْتَبَ بِالْأَكْفَانِ

شد مستحب نوشتن بر اکفان

شَهَادَةُ الْإِسْلَامِ وَ الْإِيمَانِ

گواه بر اسلام و هم بر ایمان

وَ هَكَذَا كِتَابَةُ الْقُرْآنِ

و هم نوشتن کتاب قرآن

وَ الْجَوْشُنُ الْمُنْعُوتُ بِالْأَمَانِ

و جوشن آن دعای امن و امان

دوم استحباب خواندن این دعا در اول ماه رمضان و اما خواندن آن در خصوص شبهای قدر در خبر
ذکری از آن نیست لکن علامه مجلسی قدس الله روحه در زاد المعاد در ضمن اعمال شبهای قدر
فرموده و در بعضی از روایات وارد شده است که دعای جوشن کبیر را در هر یک از این سه شب
بخوانند و کافی است فرمایش آن بزرگوار ما را در این مقام أحله الله دار السلام بالجمله این دعا صد
فصل است و هر فصلی مشتمل بر ده اسم الهی است و در آخر هر فصل باید گفت

سُبْحَانَكَ يَا إِلَهَ الْإِلَهِ الْأَنْتَ الْغَوْثُ الْغَوْثُ خَلِّصْنَا مِنَ النَّارِ يَا رَبِّ

منزهی تو ای که معبودی جز تو نیست، فریادرس فریادرس، ای پروردگار ما را از آتش رهایی بخش
و در بلد الامین است که در اول هر فصل

بِسْمِ اللَّهِ

بگویند و در آخرش

سُبْحَانَكَ يَا إِلَهَ الْإِلَهِ الْأَنْتَ الْغَوْثُ الْغَوْثُ صَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

منزهی تو ای که معبودی جز تو نیست، فریادرس فریادرس بر محمد و خاندانش درود فرست

وَحَلِّصْنَا مِنَ النَّارِ يَا رَبِّ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ

و ما را ای پروردگار از آتش رهایی بخش، ای سرچشمه هیبت و کرامت، ای مهربان ترین مهربانان.

و آن دعا این است

(۱) اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا اللَّهُ يَا رَحْمَانُ

ای خدا از تو درخواست می کنم به اسم مبارکت ای الله ای بخشنده

يَا رَحِيمُ يَا كَرِيمُ يَا مُقِيمُ يَا عَظِيمُ يَا قَدِيمُ يَا عَلِيمُ يَا حَلِيمُ يَا حَكِيمُ

ای مهربان ای کریم ای نگهدار ای بزرگ ای قدیم ای دانا ای بردبار ای حکیم

سُبْحَانَكَ يَا إِلَهَ الْإِلَهِ الْأَنْتَ الْغَوْثُ الْغَوْثُ خَلِّصْنَا مِنَ النَّارِ يَا رَبِّ (۲)

پاک و منزهی تو ای خدایی که جز تو خدایی نیست به تو پناه آوردم به تو پناه آوردم ما را از آتش قهرت آزاد

کن ای پروردگار من

يَا سَيِّدَ السَّادَاتِ يَا مُجِيبَ الدَّعَوَاتِ يَا رَافِعَ الدَّرَجَاتِ يَا وَليَّ الحَسَنَاتِ يَا غَافِرَ الخَطِيئَاتِ

ای بزرگ بزرگان ای اجابت کننده دعای خلاقان ای بخشنده مرتبه‌های بلند ای دوستدار نیکویی‌ها ای آمرزنده

خطاها

يَا مُعْطِيَ الْمَسْأَلَاتِ يَا قَابِلَ التَّوْبَاتِ يَا سَامِعَ الْأَصْوَاتِ يَا عَالِمَ الحَقِيَّاتِ يَا دَافِعَ البَلِيَّاتِ (۳)

ای عطا کننده سؤالها ای پذیرنده توبه‌ها ای شنونده صداها ای دانای سر نهانها ای برطرف کننده بلاها

يَا خَيْرَ الغَافِرِينَ يَا خَيْرَ الفَاتِحِينَ يَا خَيْرَ النَّاصِرِينَ يَا خَيْرَ الحَاكِمِينَ يَا خَيْرَ الرَّاظِقِينَ

ای بهترین آمرزندگان ای بهترین گشاینندگان ای بهترین یاوران ای بهترین داوران ای بهترین روزی دهندگان

يَا خَيْرَ الوَارِثِينَ يَا خَيْرَ الحَامِدِينَ يَا خَيْرَ الذَّاكِرِينَ يَا خَيْرَ المُنْزِلِينَ يَا خَيْرَ المُحْسِنِينَ (۴)

ای بهترین وارثان ای بهترین ستایش کنندگان ای بهترین یاد کنندگان ای بهترین نازل کنندگان ای بهترین

احسان کنندگان

يَا مَنْ لَهُ العِزَّةُ وَالجَمَالُ يَا مَنْ لَهُ القُدْرَةُ وَالْكَمَالُ يَا مَنْ لَهُ المُلْكُ وَالْجَلَالُ

ای آنکه عزت و جمال مختص اوست ای آنکه قدرت و کمال مختص اوست ای آنکه دارایی و جلال مختص

اوست

يَا مَنْ هُوَ الْكَبِيرُ الْمُتَعَالِ يَا مَنْ شَيْءُ السَّحَابِ الثَّقَالِ يَا مَنْ هُوَ شَدِيدُ الْحِمَالِ

ای آنکه بزرگ و بلند مرتبه‌ای پدید آورنده ابرهای سنگین ای آنکه قوت و مکر و انتقامش (در مقابل مکاران)

بسیار سخت است

يَا مَنْ هُوَ سَرِيعُ الْحِسَابِ يَا مَنْ هُوَ شَدِيدُ الْعِقَابِ يَا مَنْ عِنْدَهُ حُسْنُ الثَّوَابِ يَا مَنْ عِنْدَهُ أُمُّ

الْكِتَابِ (۵)

ای آنکه محاسبه‌اش زود و آسان است ای آنکه عقابش بسیار سخت است ای آنکه پاداش نیکو (ی بهشت

رضوان) نزد اوست ای آنکه اصل علوم و حقایق نزد اوست

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا حَنَّانُ يَا مَنَّانُ يَا دَيَّانُ يَا بُرَّهَانَ

خدایا از تو درخواست می‌کنم به نامت ای مشفق مهربان ای نعمت بخش ای پاداش دهنده ای دلیل گمراهان

يَا سُلْطَانَ يَا رِضْوَانَ يَا غُفْرَانَ يَا سُبْحَانَ يَا مُسْتَعَانَ يَا ذَا الْمَنِّ وَالْبَيَانَ (۶)

ای پادشاه عالم ای مایه خوشنودی خلق ای بخشنده گناهان ای پاک و منزّه از نقص ای عون و یاور بندگان ای

بخشنده نعمت نطق و بیان

يَا مَنْ تَوَاضَعُ كُلُّ شَيْءٍ لِعَظَمَتِهِ يَا مَنْ اسْتَسْلَمَ كُلُّ شَيْءٍ لِقُدْرَتِهِ يَا مَنْ ذَلَّ كُلُّ شَيْءٍ لِعِزَّتِهِ

ای آنکه مقابل عظمت تمام موجودات متواضعند ای آنکه پیش قدرت همه اشیاء تسلیمند ای آنکه در برابر

عزت همه اشیاء ذلیلند

يَا مَنْ خَضَعَ كُلُّ شَيْءٍ لِهَيْبَتِهِ يَا مَنْ انْقَادَ كُلُّ شَيْءٍ مِنْ خَشْيَتِهِ يَا مَنْ تَشَقَّقَتِ الْجِبَالُ مِنْ مَخَافَتِهِ

ای آنکه در مقام هیبت همه اشیاء خاضع و ترسانند ای آنکه از ترس تو کلیه موجودات مطیع و منقادند ای

آنکه کوهها (و سرکشان عالم) از خوفت متزلزلند

يَا مَنْ قَامَتِ السَّمَاوَاتُ بِأَمْرِهِ يَا مَنْ اسْتَقَرَّتِ الْأَرْضُونَ بِإِذْنِهِ

ای آنکه آسمانها به امرت پایدار است ای آنکه زمینها به فرمانت برقرار است

يَا مَنْ يُسَبِّحُ الرَّعْدُ بِحَمْدِهِ يَا مَنْ لَا يَعْتَدِي عَلَى أَهْلِ مَمْلَكَتِهِ (٧)

ای آنکه رعد به تسبیح و ستایشت در خروش است ای پادشاهی که اعتنا و احتیاجی به اهل مملکت نداری

يَا غَافِرَ الْخَطِيَا يَا كَاشِفَ الْبَلَاءِ يَا مُنْتَهَى الرَّجَا يَا

ای بخشنده گناهان ای برطرف کننده بلاها ای منتهای امیدها

يَا مُجْزِلَ الْعَطَا يَا وَاهِبَ الْهُدَا يَا رَازِقَ الْبُرَا يَا قَاضِيَ الْمُنَا يَا

ای معطی بزرگ عطاها ای بخشنده هدیه‌ها ای روزی دهنده بندگان ای بر آورنده حاجات و آرزوها

يَا سَامِعَ الشُّكَا يَا بَاعِثَ الْبُرَا يَا مُطْلِقَ الْأَسَارِي (۸)

ای شنونده شکوه‌ها ای برانگیزنده خلائق ای آزاد کننده اسیران

يَا ذَا الْحَمْدِ وَالشَّنَاءِ يَا ذَا الْفَخْرِ وَالْبُهَاءِ يَا ذَا الْمَجْدِ وَالسَّنَاءِ

ای صاحب حمد و ثناء ای صاحب تفاخر و ابهت ای صاحب مجد و بزرگی

يَا ذَا الْعَهْدِ وَالْوَفَاءِ يَا ذَا الْعَفْوِ وَالرِّضَاءِ يَا ذَا الْمَنِّ وَالْعَطَاءِ

ای صاحب عهد و وفا ای صاحب عفو و خوشنودی ای صاحب نعمت و احسان

يَا ذَا الْفُضْلِ وَالْقَضَاءِ يَا ذَا الْعِزِّ وَالْبُقَاءِ يَا ذَا الْجُودِ وَالسَّخَاءِ يَا ذَا الْإِلَاءِ وَالنَّعْمَاءِ (٩)

ای صاحب فضل و فرمان ای صاحب عزت و ابدیت ای صاحب جود و سخاوت ای صاحب انواع نعمتهای ظاهر و

باطن

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا مَانِعُ يَا دَافِعُ يَا رَافِعُ يَا صَانِعُ

خدایا از تو مسئلت می‌کنم به اسم مبارکت ای منع کننده ای برطرف کننده ای بلند کننده ای آفریننده

يَا نَافِعُ يَا سَامِعُ يَا جَامِعُ يَا شَافِعُ يَا وَاسِعُ يَا مُوسِعُ (١٠)

ای نفع رساننده ای شنونده ای جمع آورنده ای شفاعت کننده ای وسیع رحمت

يَا صَانِعَ كُلِّ مَصْنُوعٍ يَا خَالِقَ كُلِّ مَخْلُوقٍ يَا رَازِقَ كُلِّ مَرْزُوقٍ

ای آفریننده هر مصنوع ای خلق کننده هر مخلوق ای روزی دهنده هر روزی خوار

يَا مَالِكَ كُلِّ مَمْلُوكٍ يَا كَاشِفَ كُلِّ مَكْرُوبٍ يَا فَارِجَ كُلِّ مَهْمُومٍ

ای مالک هر ملک و دارایی ای برطرف کننده هر رنج و سختی ای زایل کننده هر غم و اندوه

يَا رَاحِمَ كُلِّ مَرْحُومٍ يَا نَاصِرَ كُلِّ مَخْذُولٍ يَا سَاتِرَ كُلِّ مَعْيُوبٍ يَا مَلْجَأَ كُلِّ مَطْرُودٍ (۱۱)

ای ترحم کننده هر مرحوم ای یاری کننده به هر بی کس ای پرده پوش عیوب خلق ای پناه گریختگان

يَا عُدَّتِي عِنْدَ شِدَّتِي يَا رَجَائِي عِنْدَ مُصِيبَتِي يَا مُوَسِّي عِنْدَ وَحْشَتِي

ای ذخیره من در روز سختی ای امید من هنگام مصیبت ای مونس من هنگام ترس و وحشت

يَا صَاحِبِي عِنْدَ غُرْبَتِي يَا وَلِيِّي عِنْدَ نِعْمَتِي يَا غِيَاثِي عِنْدَ كُرْبَتِي

ای رفیق من در حال غربت ای دوستدار و ولی من در حال نعمت ای فریادرس من وقت سختی من

يَا دَلِيلِي عِنْدَ حَيْرَتِي يَا غَنَائِي عِنْدَ افْتِقَارِي يَا مَلْجَأِي عِنْدَ اضْطِرَارِي يَا مُعِينِي عِنْدَ مَفْزَعِي (۱۲)

ای دلیل و رهبر من وقت حیرانی من ای دارایی من در روز نیازمندی ای پناه من وقت اضطرار و پریشانی ای

یاور و دادرس من هنگام ترس و هراس

يَا عَلَامَ الْعُيُوبِ يَا غَفَّارَ الذُّنُوبِ يَا سِتَّارَ الْعُيُوبِ يَا كَاشِفَ الْكُرُوبِ

ای دانای همه عوالم غیب و اسرار نهان ای بخشنده گناهان ای پرده پوش عیبها ای برطرف کننده رنج و مشقتها

يَا مُقَلِّبَ الْقُلُوبِ يَا طَيِّبَ الْقُلُوبِ يَا مُنَوِّرَ الْقُلُوبِ

ای گرداننده دلها ای طیب دلها ای روشنی بخش دلها

يَا أُنَيْسَ الْقُلُوبِ يَا مُفَرِّجَ الْهُمُومِ يَا مُنْفِسَ الْغُومِ (۱۳)

ای انیس پاک دلها ای برطرف کننده اندوهها ای زایل کننده غمها

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا جَلِيلُ يَا جَمِيلُ

خدایا از تو درخواست می‌کنم به اسم مبارکت ای با جلال و ای با جمال

يَا وَكِيلُ يَا كَفِيلُ يَا دَلِيلُ يَا قَبِيلُ يَا مُدِيلُ يَا مُنِيلُ يَا مُقِيلُ يَا مُحِيلُ (۱۴)

ای نگهدار خلق ای کفیل امر بندگان ای رهنما ای متوجه به عالم ای غالب بر دولتها ای عطا بخش ای

درگذرنده ای متصرف در عالم

يَا دَلِيلَ الْمُتَحِيرِينَ يَا غِيَاثَ الْمُسْتَغِيثِينَ يَا صَرِيحَ الْمُسْتَصْرِحِينَ

ای رهنمای متحیران ای دادرس دادخواهان ای فریادرس فریاد کنان

يَا جَارَ الْمُسْتَجِيرِينَ يَا أَمَانَ الْمُخَائِفِينَ يَا عَوْنَ الْمُؤْمِنِينَ

ای پناه بخش پناه جویندگان ای امان قلب ترسناکان ای یاور اهل ایمان

يَا رَاحِمَ الْمَسَاكِينِ يَا مُلْجَأَ الْعَاصِينَ يَا غَافِرَ الْمُذْنِبِينَ يَا مُجِيبَ دَعْوَةِ الْمُضْطَرِّينَ (۱۵)

ای ترحم کننده به حال مسکینان ای ملجأ و پناه اهل عصیان ای آمرزنده گناهکاران ای اجابت کننده دعای

مضطربین و پریشان حالان

يَا ذَا الْجُودِ وَالْإِحْسَانِ يَا ذَا الْفَضْلِ وَالْإِمْتِنَانِ يَا ذَا الْأَمْنِ وَالْأَمَانَ

ای صاحب جود و احسان ای دارای فضل و کرم و نعمت به بندگان ای بخشنده امنیت و امان

يَا ذَا الْقُدْسِ وَالسُّبْحَانَ يَا ذَا الْحِكْمَةِ وَالْبَيَانَ يَا ذَا الرَّحْمَةِ وَالرِّضْوَانِ

ای خداوند پاک و منزّه از نقصان ای دارای حکمت و علم به همه خلقتان ای دارای لطف و رحمت بی پایان

يَا ذَا الْحُجَّةِ وَالْبُرْهَانِ يَا ذَا الْعُظْمَةِ وَالسُّلْطَانِ يَا ذَا الرَّأْفَةِ وَالْمُسْتَعَانَ يَا ذَا الْعَفْوِ وَالْغُفْرَانِ (۱۶)

ای صاحب دلیل و برهان ای صاحب عظمت و سلطنت بر عالمیان ای دارای رأفت و یآوری به بندگان ای صاحب

عفو و آمرزش معصیت کاران

يَا مَنْ هُوَ رَبُّ كُلِّ شَيْءٍ ۚ يَا مَنْ هُوَ إِلَهُ كُلِّ شَيْءٍ ۚ

ای آنکه پروردگار تمام موجوداتی ای آنکه خدای همه مخلوقات

يَا مَنْ هُوَ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ ۚ يَا مَنْ هُوَ صَانِعُ كُلِّ شَيْءٍ ۚ يَا مَنْ هُوَ قَبْلُ كُلِّ شَيْءٍ ۚ

ای آنکه آفریننده کلیه ممکناتی ای آنکه سازنده کل اشیایی ای آنکه پیش از همه موجوداتی

يَا مَنْ هُوَ بَعْدَ كُلِّ شَيْءٍ ۚ يَا مَنْ هُوَ فَوْقَ كُلِّ شَيْءٍ ۚ يَا مَنْ هُوَ عَالِمٌ بِكُلِّ شَيْءٍ ۚ

ای آنکه بعد از تمام موجوداتی ای آنکه بالای همه موجوداتی ای آنکه دانای به تمام اشیایی

يَا مَنْ هُوَ قَادِرٌ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ ۚ يَا مَنْ هُوَ يَتَّقَىٰ وَيَفْنَىٰ كُلَّ شَيْءٍ ۚ (۱۷)

ای آنکه توانای بر همه اشیایی ای آنکه تنها باقی اوست و همه چیز دیگر فانی است

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا مُؤْمِنُ يَا مُهَيِّمُنُ يَا مُكُونُ يَا مُلْقِنُ

خدایا از تو درخواست می‌کنم به اسم مبارکت ای خدای ایمنی بخش ای مقتدر ای آفریننده ای آموزنده

يَا مُبَيِّنُ يَا مُهَوِّنُ يَا مُمَكِّنُ يَا مُزَيِّنُ يَا مُعَلِّنُ يَا مُقَسِّمُ (۱۸)

ای روشن کننده ای آسان کننده ای قدرت بخشنده ای زینت بخش ای آشکار سازنده ای قسمت کننده هر چیز

يَا مَنْ هُوَ فِي مُلْكِهِ مُقِيمٌ يَا مَنْ هُوَ فِي سُلْطَانِهِ قَدِيمٌ يَا مَنْ هُوَ فِي جَلَالِهِ عَظِيمٌ

ای آنکه در ملک برقراری ای آنکه سلطنت قدیم و ابدی است ای آنکه در جلال و جبروت بزرگی

يَا مَنْ هُوَ عَلَى عِبَادِهِ رَحِيمٌ يَا مَنْ هُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

ای آنکه بر بندگان مهربانی ای آنکه به همه چیز دانایی

يَا مَنْ هُوَ بِمَنْ عَصَاهُ حَلِيمٌ يَا مَنْ هُوَ بِمَنْ رَجَاهُ كَرِيمٌ

ای آنکه بر معصیت کاران حلیم و بردباری ای آنکه بر امیدواران به لطفت کریم و بخشنده‌ای

يَا مَنْ هُوَ فِي صُنْعِهِ حَكِيمٌ يَا مَنْ هُوَ فِي حِكْمَتِهِ لَطِيفٌ يَا مَنْ هُوَ فِي لُطْفِهِ قَدِيمٌ (١٩)

ای آنکه در آفرینش با علم و حکمتی ای آنکه در عین حکمت با لطف و عنایتی ای آنکه لطف و رحمت ازلی

است

يَا مَنْ لَا يُرْجَى إِلَّا فَضْلُهُ يَا مَنْ لَا يُسْأَلُ إِلَّا عَفْوُهُ يَا مَنْ لَا يُنْظَرُ إِلَّا بِرُّهُ

ای آنکه بجز فضل و رحمت امیدواری نیست ای آنکه بجز عفو و بخشش جای درخواستی نیست ای آنکه بجز

به احسان تو چشم امیدی نیست

يَا مَنْ لَا يُخَافُ إِلَّا عَدْلُهُ يَا مَنْ لَا يَدُومُ إِلَّا مُلْكُهُ

ای آنکه بجز عدل تو جای ترسی نیست ای آنکه بجز پادشاهی تو هیچ حکومتی پاینده نیست

يَا مَنْ لَا سُلْطَانَ إِلَّا سُلْطَانَهُ يَا مَنْ وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ رَحْمَتُهُ يَا مَنْ سَبَقَتْ رَحْمَتُهُ غَضَبَهُ

ای آنکه هیچ سلطنتی جز پادشاهی تو نیست ای آنکه رحمت واسعات همه اشیا را فرا گرفته ای آنکه رحمت

بر غضبت سبقت گرفته است

يَا مَنْ أَحَاطَ بِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمُهُ يَا مَنْ لَيْسَ أَحَدٌ مِثْلَهُ (٢٠)

ای آنکه علمت به همه چیز احاطه دارد ای خدایی که هیچکس مانند تو نیست

يَا فَارِجَ الْهَمِّ يَا كَاشِفَ الْغَمِّ يَا غَافِرَ الذَّنْبِ يَا قَابِلَ التَّوْبِ

ای شاد کن دل‌های اندوهناک ای نشاط بخش خاطر غمناک ای آمرزنده گناه خلق ای پذیرنده توبه بندگان

يَا خَالِقَ الْخَلْقِ يَا صَادِقَ الْوَعْدِ يَا مُوْفِيَ الْعَهْدِ

ای آفریننده خلق ای راست وعده ای وفا کننده به عهد

يَا عَالِمَ السَّرِّيِّ يَا فَالِقَ الْحَبِّ يَا رَازِقَ الْأَنْعَامِ (۲۱)

ای دانای سر عالم ای رویاننده دانه ای روزی دهنده خلق

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا عَلِيُّ يَا وَفِيُّ يَا غَنِيُّ يَا مَلِيُّ

خدایا از تو درخواست می‌کنم به اسم مبارکت ای خدای بلند مرتبه ای وفا کننده ای بی‌نیاز ای دارای مطلق

يَا حَفِيُّ يَا رَضِيُّ يَا زَكِيُّ يَا بَدِيُّ يَا قَوِيُّ يَا وَليُّ (۲۲)

ای مشفق به خلق ای خوشنودی بخش ای خدای پاک و منزّه ای پدید آورنده ای توانا ای دوستدار

يَا مَنْ أَظْهَرَ الْجَمِيلَ يَا مَنْ سَتَرَ الْقَبِيحَ يَا مَنْ لَمْ يُؤْخِذْ بِالْجُرِيرَةِ

ای آنکه آشکار می‌سازی حسن و جمالها را ای آنکه قبايح و زشتی‌ها را پنهان می‌سازی ای آنکه بندگان را به

گناه نمی‌گیری

يَا مَنْ لَمْ يَهْتِكِ السِّرَّ يَا عَظِيمَ الْعَفْوِ يَا حَسَنَ التَّجَاوُزِ يَا وَاسِعَ الْمَغْفِرَةِ

ای آنکه پرده کس نمی‌دری ای بزرگ بخشش ای نیکو گذشت ای بی‌حد وسیع آمرزش

يَا بَاسِطَ الْيَدَيْنِ بِالرَّحْمَةِ يَا صَاحِبَ كُلِّ نَجْوَى يَا مُنْتَهَى كُلِّ شَكْوَى (۲۳)

ای دو دست (فضل و احسان) گشوده به رحمت ای آگاه از هر راز نهان ای مرجع هر شکوه و حاجت خلق

يَا ذَا النُّعْمَةِ السَّابِغَةِ يَا ذَا الرَّحْمَةِ الْوَاسِعَةِ يَا ذَا الْمِنَّةِ السَّابِقَةِ يَا ذَا الْحِكْمَةِ الْبَالِغَةِ يَا ذَا الْقُدْرَةِ
الْكَامِلَةِ

ای نعمت بخش بی‌حد و حساب ای دارای رحمت وسیع بی‌پایان ای صاحب احسان پیش (از وجود و پیش از

سؤال خلق) ای دارای حکمت بی‌انتهای دارای قدرت کامله

يَا ذَا الْحُجَّةِ الْقَاطِعَةِ يَا ذَا الْكِرَامَةِ الظَّاهِرَةِ يَا ذَا الْعِزَّةِ الدَّائِمَةِ يَا ذَا الْقُوَّةِ الْمُتِينَةِ يَا ذَا الْعُظْمَةِ

الْمُنْبَعَةِ (٢٤)

ای دارای حجت و برهان روشن ای صاحب کرامت آشکار ای دارای عزت ابدی ای دارای قوت استوار ای

دارای بزرگی و عظمت

يَا بَدِيعَ السَّمَاوَاتِ يَا جَاعِلَ الظُّلُمَاتِ يَا رَاحِمَ الْعِبْرَاتِ يَا مُقِيلَ الْعَثَرَاتِ

ای آفریننده سماوات ای قرار دهنده ظلمات ای ترحم کننده به چشم گریان ای پذیرنده توبه خطا کاران

يَا سَاتِرَ الْعُورَاتِ يَا مُحِيَّيَ الْأَمْوَاتِ يَا مُنْزِلَ الْآيَاتِ

ای پوشاننده عیوب و زشتیها ای زنده کننده مردگان ای نازل کننده آیات

يَا مُضَعِّفَ الْحَسَنَاتِ يَا مَاحِيَّ السَّيِّئَاتِ يَا شَدِيدَ النَّقِمَاتِ (٢٥)

ای افزون کننده حسنات ای محو کننده سیئات ای سخت انتقام کشنده (از ستمگران)

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا مُصَوِّرُ يَا مُقَدِّرُ يَا مُدَبِّرُ يَا مُطَهِّرُ يَا مُنَوِّرُ

خدایا از تو درخواست می‌کنم به نام مبارکت ای صورت آفرین ای تقدیر کننده ای مدبر ای پاک کننده ای

روشن کننده

يَا مُبَشِّرُ يَا مُبَشِّرُ يَا مُنْذِرُ يَا مُقَدِّمُ يَا مُؤَخِّرُ (۲۶)

ای آسان کننده ای بشارت دهنده ای ترساننده ای مقدم کن پیش افتادگان ای مؤخر کن پس ماندگان

يَا رَبَّ الْبَيْتِ الْحَرَامِ يَا رَبَّ الشَّهْرِ الْحَرَامِ يَا رَبَّ الْبَلَدِ الْحَرَامِ

ای خدای خانه مسجد الحرام ای پروردگار ماه با احترام ای رب بلد و شهر محرم (مکه) معظم

يَا رَبَّ الرُّكْنِ وَالْمَقَامِ يَا رَبَّ الْمَشْعَرِ الْحَرَامِ يَا رَبَّ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ

ای خدای رکن و مقام (بیت الله) ای خدای مشعر الحرام ای خدای مسجد الحرام

يَا رَبَّ الْحِلِّ وَالْحَرَامِ يَا رَبَّ النُّورِ وَالظُّلَامِ يَا رَبَّ الْحَيَّةِ وَالسَّلَامِ يَا رَبَّ الْقُدْرَةِ فِي الْأَنَامِ (۲۷)

ای خدای فرمان حلال و حرام ای آفریننده روشنی و تاریکی ای خداوند تحیت و درود ای آفریننده قدرت در

خلق

يَا أَحْكَمَ الْحَاكِمِينَ يَا أَعْدَلَ الْعَادِلِينَ يَا أَصْدَقَ الصَّادِقِينَ يَا أَطْهَرَ الطَّاهِرِينَ يَا أَحْسَنَ الْخَالِقِينَ

ای حاکمترین حکم فرمایان ای عادلترین داوران ای صادقترین صادقان ای پاک و منزهترین پاکان ای بهترین

آفرینندگان

يَا أَسْرَعَ الْحَاسِبِينَ يَا أَسْمَعَ السَّامِعِينَ يَا أَبْصَرَ النَّاطِرِينَ يَا أَشْفَعَ الشَّافِعِينَ يَا أَكْرَمَ

الْأَكْرَمِينَ (۲۸)

ای بهترین محاسبان ای بهترین شنوندگان ای بهترین بینایان ای بهترین شفیعان ای کریمترین کریمان عالم

يَا عِمَادَ مَنْ لَا عِمَادَ لَهُ يَا سَنَدَ مَنْ لَا سَنَدَ لَهُ يَا ذُخْرَ مَنْ لَا ذُخْرَ لَهُ

ای اعتماد بیچارگان ای نگهدار افتادگان ای ذخیره بینوایان

يَا حِرْزَ مَنْ لَا حِرْزَ لَهُ يَا غِيَاثَ مَنْ لَا غِيَاثَ لَهُ

ای نگهبان درماندگان ای پناه بی پناهان

يَا فَرْجَ مَنْ لَا فَرْجَ لَهُ يَا عِزَّ مَنْ لَا عِزَّ لَهُ يَا مُعِينَ مَنْ لَا مُعِينَ لَهُ

ای افتخار آنکه افتخارش تنها به توست ای عزت بخش آنکه تنها از تو عزت می‌طلبد ای یاور بی‌یاوران

يَا أَيُّسَ مَنْ لَا أُنَيْسَ لَهُ يَا أَمَانَ مَنْ لَا أَمَانَ لَهُ (۲۹)

ای انیس بی‌مونسان ای امان بخش بی‌پناهان

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا عَاصِمُ يَا قَائِمُ يَا دَائِمُ يَا رَاحِمُ يَا سَلِيمُ

خدایا از تو درخواست می‌کنم به نام مبارکت ای نگهدار گناه ای نگهبان عالم ای هستی دائم ای مهربان به خلق

ای ذات بی‌نقص و عیب

يَا حَاكِمُ يَا عَالِمُ يَا قَاسِمُ يَا قَابِضُ يَا بَاسِطُ (۳۰)

ای داور ای دانا ای قسمت بخشنده ای گیرنده ای دهنده پر عطا

يَا عَاصِمَ مَنْ اسْتَعَصَمَهُ يَا رَاحِمَ مَنْ اسْتَرْحَمَهُ يَا غَافِرَ مَنْ اسْتَغْفَرَهُ

ای عصمت بخش هر که از تو عصمت طلبد ای ترحم کننده به هر که طالب رحمت باشد ای بخشنده هر که از

تو آرمزش طلبد

يَا نَاصِرَ مَنْ اسْتَنْصَرَهُ يَا حَافِظَ مَنْ اسْتَحْفَظَهُ يَا مُكْرِمَ مَنْ اسْتَكْرَمَهُ

ای یاری کننده هر که از تو یاری طلبد ای نگهدارنده هر که از تو محافظت طلبد ای کرم کننده به هر که از تو

کرم خواهد

يَا مُرْشِدَ مَنْ اسْتَرْشَدَ يَا صَرِيحَ مَنْ اسْتَصْرَحَهُ يَا مُعِينَ مَنْ اسْتَعَانَهُ يَا مُغِيثَ مَنْ اسْتَعَاثَهُ (۳۱)

ای راهنمای هر که از تو هدایت خواهد ای فریادرس هر که تو را به فریاد خواهی طلبد ای معین هر که از تو

نصرت طلبد ای پناه هر که از تو پناه طلبد

يَا عَزِيزَ الْأَيْضَامِ يَا لَطِيفَ الْأَيْرَامِ يَا قَيُّوْمَ الْأَيْتَامِ يَا دَائِمَ الْأَيُّوْتِ يَا حَيَّ الْأَيُّوْتِ يَا مَلِكَ الْأَيُّوْتِ

ای عزیزی که دلیل نخواهد بود ای لطیفی که حقیقتش را نتوان یافت ای پاینده که هرگز خواب نگیرد ای

هستی ابدی که نیست نشود ای زنده ابدی که هرگز نمیرد ای پادشاهی که شاهیش انتها ندارد

يَا بَاقِيَ الْأَيْفَى يَا عَالِمَ الْأَيْجَهْلِ يَا صَمَدَ الْأَيْطَعِمِ يَا قَوِيَّ الْأَيْضَعْفِ (۳۲)

ای باقی که فنا نگردد ای دانایی که به هیچ امر جاهل نباشد ای بی نیازی که به طعام محتاج نیست ای قوی و

توانا که هرگز ناتوان نشود

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا أَحَدُ يَا وَاحِدُ يَا شَاهِدُ يَا مَجْدُ

خدایا از تو درخواست می کنم به نام مبارکت ای یکتا ای یگانه ای شاهد عالم ای با مجد و کرم

يَا حَامِدُ يَا رَاشِدُ يَا بَاعِثُ يَا وَارِثُ يَا ضَارِيًا نَافِعُ (۳۳)

ای ستایش کننده ای رهنمای خلق ای برانگیزنده ای وارث ای زیان رساننده زیانکاران ای سود بخشنده بخلقان

يَا أَعْظَمَ مِنْ كُلِّ عَظِيمٍ يَا أَكْرَمَ مِنْ كُلِّ كَرِيمٍ يَا أَرْحَمَ مِنْ كُلِّ رَحِيمٍ

ای با عظمت‌ترین بزرگان ای کریمتر از هر کریم ای مهربانتر از هر مهربان

يَا أَعْلَمَ مِنْ كُلِّ عَلِيمٍ يَا أَحْكَمَ مِنْ كُلِّ حَكِيمٍ يَا أَقْدَمَ مِنْ كُلِّ قَدِيمٍ

ای داناتر از هر دانا ای نیکوتر از هر حکیم ای قدیمتر از هر قدیم

يَا أَكْبَرَ مِنْ كُلِّ كَبِيرٍ يَا أَلْطَفَ مِنْ كُلِّ لَطِيفٍ يَا أَجَلَ مِنْ كُلِّ جَلِيلٍ يَا أَعَزَّ مِنْ كُلِّ عَزِيزٍ (۳۴)

ای بزرگتر از هر بزرگ ای با لطفتر از هر لطیف ای با جلالت‌تر از هر ذی جلال ای عزیزتر از هر با عزت

يَا كَرِيمَ الصَّفْحِ يَا عَظِيمَ الْمَنِّ يَا كَثِيرَ الْخَيْرِ يَا قَدِيمَ الْفَضْلِ يَا دَائِمَ اللَّطْفِ

ای درگذشت کننده به بزرگواری ای نعمت بخش بزرگای عطا کننده خیر بسیار ای فضل و احسانت قدیم و

ازلی ای لطف و کرمت همیشگی

يَا لَطِيفَ الصُّنْعِ يَا مُنْفَسَّ الْكَرْبِ يَا كَاشِفَ الصُّرِّ يَا مَالِكَ الْمُلْكِ يَا قَاضِيَ الْحَقِّ (۳۵)

ای صنعت در کمال دقت ای برطرف کننده اندوه و مصائب ای رفع کننده درد و رنج و آلام ای مالک ملک وجود

ای حاکم به حق و حقیقت

يَا مَنْ هُوَ فِي عَهْدِهِ وَفِي يَأْمَنْ هُوَ فِي وَفَائِهِ قَوِيٌّ يَا مَنْ هُوَ فِي قُوَّتِهِ عَلِيٌّ

ای آنکه در عهد وفاداری ای آنکه در وفاداری توانایی ای آنکه در توانایی بلند مرتبه‌ای

يَا مَنْ هُوَ فِي عُلُوِّهِ قَرِيبٌ يَا مَنْ هُوَ فِي قُرْبِهِ لَطِيفٌ يَا مَنْ هُوَ فِي لُطْفِهِ شَرِيفٌ

ای آنکه در عین علو مرتبه به همه نزدیکی ای آنکه در عین قرب و نزدیکی از همه پنهانی ای آنکه در عین لطف

با شرافتی

يَا مَنْ هُوَ فِي شَرَفِهِ عَزِيزٌ يَا مَنْ هُوَ فِي عِزِّهِ عَظِيمٌ

ای آنکه در عین شرافت با عزت و اقتداری ای آنکه در عین اقتدار با عظمتی

يَا مَنْ هُوَ فِي عَظَمَتِهِ مَجِيدٌ يَا مَنْ هُوَ فِي مَجْدِهِ حَمِيدٌ (۳۶)

ای آنکه در عین عظمت بزرگواری ای آنکه در عین بزرگواری ستوده صفاتی

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا كَافِي يَا شَافِي يَا وَافِي يَا مُعَافِي

خدایا از تو درخواست می‌کنم به نام مبارکت ای کفایت کننده ای شفا بخشنده ای وفا کننده ای سلامت بخش

يَاهَادِي يَادَاعِي يَا قَاضِي يَا رَاضِي يَا عَالِي يَا بَاقِي (۳۷)

ای رهنمای خلق ای دعوت کننده بندگان (ببهشت رحمت) ای حاکم بر جهانیان ای خوشنود ای بلند مرتبه ای

وجود باقی

يَا مَنْ كُلُّ شَيْءٍ خَاضِعٌ لَهُ يَا مَنْ كُلُّ شَيْءٍ خَاشِعٌ لَهُ يَا مَنْ كُلُّ شَيْءٍ كَائِنٌ لَهُ

ای آنکه در پیشگاه عظمت همه خاضعند ای آنکه همه برای تو خاشع و موجودند ای آنکه هر چیز به او به

وجود آید

يَا مَنْ كُلُّ شَيْءٍ مَوْجُودٌ بِهِ يَا مَنْ كُلُّ شَيْءٍ مُنِيبٌ إِلَيْهِ

ای آنکه هر چیز به او هستی یابد ای آنکه همه بسویت (به توبه و انابه) باز می‌گردند

يَا مَنْ كُلُّ شَيْءٍ خَائِفٌ مِنْهُ يَا مَنْ كُلُّ شَيْءٍ قَائِمٌ بِهِ يَا مَنْ كُلُّ شَيْءٍ صَائِرٌ إِلَيْهِ

ای آنکه همه اشیاء از تو ترسان و هراسانند ای آنکه همه اشیاء به تو استوارند ای آنکه همه موجودات

بازگشتشان بسوی توست

يَا مَنْ كُلُّ شَيْءٍ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ يَا مَنْ كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ (۳۸)

ای آنکه تسبیح همه اشیاء ستایش توست ای آنکه جز ذات و تجلی ذات همه چیز باطل و نابود است

يَا مَنْ لَا مَفْرَأَ إِلَّا إِلَيْهِ يَا مَنْ لَا مَفْزَعَ إِلَّا إِلَيْهِ يَا مَنْ لَا مَقْصَدَ إِلَّا إِلَيْهِ

ای آنکه جز درگاهت گریزگاهی نیست ای آنکه غیر لطف (دلهای زار نالان را) پناهی نیست ای آنکه بجز تو

مقصد و مقصودی نیست

يَا مَنْ لَا مَنجَى مِنْهُ إِلَّا إِلَيْهِ يَا مَنْ لَا يُرْغَبُ إِلَّا إِلَيْهِ

ای آنکه نجاتی جز درگاه رحمت نیست ای آنکه بندگان را شوق و رغبتی جز بسوی تو نیست

يَا مَنْ لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِهِ يَا مَنْ لَا يُسْتَعَانُ إِلَّا بِهِ يَا مَنْ لَا يُتَوَكَّلُ إِلَّا عَلَيْهِ

ای آنکه کسی را قوت و توانایی جز به تو نیست ای آنکه کسی یاری جز از تو نمی‌طلبد ای آنکه کسی توکل و

اعتماد جز به تو نمی‌کند

يَا مَنْ لَا يُرْجَى إِلَّا هُوَ يَا مَنْ لَا يُعْبَدُ إِلَّا هُوَ (۳۹)

ای آنکه کسی جز به تو امید ندارد ای آنکه کسی جز تو پرستش نمی‌شود

يَا خَيْرَ الْمَرْهُومِينَ يَا خَيْرَ الْمَرْغُوبِينَ يَا خَيْرَ الْمُطْلُوبِينَ يَا خَيْرَ الْمُسْتَأْمِنِينَ يَا خَيْرَ الْمُقْصُودِينَ

ای بهترین کسی که خلق از او می‌ترسند ای بهترین کسی که خلق به او شوق و رغبت کنند ای بهترین مطلوب

ای بهترین کسی که بر او عرض حاجت کنند ای بهترین مقصود خلق

يَا خَيْرَ الْمَدْكُورِينَ يَا خَيْرَ الْمُشْكُورِينَ يَا خَيْرَ الْمُحْبُوبِينَ يَا خَيْرَ الْمَدْعُودِينَ يَا خَيْرَ الْمُسْتَأْنِسِينَ (۴۰)

ای بهترین کسی که از او یاد کنند ای بهترین کسی که شکر و ستایش او گویند ای بهترین محبوب عالم ای

بهترین کسی که به درگاهش دعا کنند ای بهترین کسی که با او انس گیرند

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا غَافِرُ يَا سَاتِرُ يَا قَادِرُ يَا قَاهِرُ يَا فَاطِرُ

خدایا از تو درخواست می‌کنم به نام مبارکت ای بخشنده گناه ای پوشنده عیوب ای توانا ای قاهر غالب ای

آفریننده خلق

يَا كَاسِرُ يَا جَابِرُ يَا ذَاكِرُ يَا نَاطِرُ يَا نَاصِرُ (٤١)

ای شکننده ای جبران کننده ای یاد کننده ای نظر دارنده ای یاری کننده

يَا مَنْ خَلَقَ فَسَوَّى يَا مَنْ قَدَّرَ فَهَدَى يَا مَنْ يَكْشِفُ الْبَلْوَ

ای آنکه خلق کردی و بیاراستی ای آنکه سرنوشتی مقدر نمودی و بسوی آن هدایت کردی ای آنکه سختی را

رفع می کنی

يَا مَنْ يَسْمَعُ النَّجْوَى يَا مَنْ يُنْقِذُ الْغَرْقَى يَا مَنْ يُنْجِي الْهَلَكَى يَا مَنْ يَشْفِي الْمَرْضَى

ای آنکه راز خلق را می شنوی ای آنکه غرق شدگان را می رهانی ای آنکه خلق را از هلاک نجات می دهی ای آنکه

بیماران را شفا می بخشی

يَا مَنْ أَضْحَكَ وَأَبْكَى يَا مَنْ أَمَاتَ وَأَحْيَا يَا مَنْ خَلَقَ الزَّوْجَيْنِ الذَّكَرَ وَالْأُنْثَى (٤٢)

ای آنکه بندگان را شاد و خندان و غمگین و گریان می سازی ای آنکه می میرانی و باز زنده می گردانی ای آنکه

هر چیز را جفت نر و ماده خلق کردی

يَا مَنْ فِي الْبُرِّ وَالْبَحْرِ سَبِيلُهُ يَا مَنْ فِي الْأَفَاقِ آيَاتُهُ يَا مَنْ فِي الْآيَاتِ بُرْهَانُهُ

ای آنکه در صحرا و دریا راه بسوی توست ای آنکه در آفاق آیات و ادله هستی توست ای آنکه در آیات و عجایب

عالم دلیل وجود اوست

يَا مَنْ فِي الْمَمَاتِ قُدْرَتُهُ يَا مَنْ فِي الْقُبُورِ عِبْرَتُهُ يَا مَنْ فِي الْقِيَامَةِ مُلْكُهُ

ای آنکه در مرگ خلقان برهان قدرت اوست ای آنکه در قبرها عبرت از کار اوست ای آنکه در عالم قیامت ملک

و سلطنت اوست

يَا مَنْ فِي الْحِسَابِ هَيْبَتُهُ يَا مَنْ فِي الْمِيزَانِ قِصَاؤُهُ يَا مَنْ فِي الْجَنَّةِ ثَوَابُهُ يَا مَنْ فِي النَّارِ عِقَابُهُ (٤٣)

ای آنکه در حساب خلق هیبت و سطوت اوست ای آنکه در میزان اعمال حکم عدل اوست ای آنکه در بهشت ابد

پاداش اوست ای آنکه در آتش دوزخ عقاب و مجازات اوست

يَا مَنْ إِلَيْهِ يَهْرُبُ الْخَائِفُونَ يَا مَنْ إِلَيْهِ يَفْزَعُ الْمَذْنِبُونَ يَا مَنْ إِلَيْهِ يَقْصِدُ الْمُنِيبُونَ

ای آنکه دل‌های ترسان سوی او می‌گریزند ای آنکه گنهکاران به درگاه او فزع و زاری می‌کنند ای آنکه پشیمانان از

گناه رو به سوی او آرند

يَا مَنْ إِلَيْهِ يَرْغَبُ الزَّاهِدُونَ يَا مَنْ إِلَيْهِ يُلْجَأُ الْمُتَحَيِّرُونَ يَا مَنْ بِهِ يَسْتَأْنِسُ الْمُرِيدُونَ

ای آنکه اهل زهد و ورع به او مشتاقند ای آنکه متحیران عالم به او پناه می‌برند ای آنکه مشتاقان به او انس

می‌گیرند

يَا مَنْ بِهِ يَفْتَخِرُ الْمُحِبُّونَ يَا مَنْ فِي عَفْوِهِ يَطْمَعُ الْخَاطِئُونَ

ای آنکه دوستان خدا به او فخر می‌کنند ای آنکه خطا کاران به عفو و بخشش او چشم طمع دارند

يَا مَنْ إِلَيْهِ يَسْكُنُ الْمُوقِنُونَ يَا مَنْ عَلَيْهِ يَتَوَكَّلُ الْمُتَوَكِّلُونَ (٤٤)

ای آنکه اهل یقین به او آرام دل یابند ای آنکه اهل توکل بر او اعتماد می‌کنند

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا حَبِيبُ يَا طَيِّبُ يَا قَرِيبُ يَا رَقِيبُ

خدایا از تو درخواست می‌کنم به نام مبارکت ای حبیب ای طیب ای نزدیک به همه خلقان ای مراقب

يَا حَسِيبُ يَا مَهِيْبُ (مُهَيْبُ) يَا مُثِيبُ يَا مُجِيبُ يَا خَبِيرُ يَا بَصِيرُ (٤٥)

و حافظ بندگان ای با هیبت ای پاداش دهنده ای اجابت کننده ای آگاه از هر چیز ای بینای همه امور

يَا أَقْرَبَ مِنْ كُلِّ قَرِيبٍ يَا أَحَبَّ مِنْ كُلِّ حَبِيبٍ يَا أَبْصَرَ مِنْ كُلِّ بَصِيرٍ

ای نزدیکتر از هر نزدیک ای دوستدارتر از هر دوست ای بیناتر از هر بینا

يَا أَخْبَرَ مِنْ كُلِّ خَبِيرٍ يَا أَشْرَفَ مِنْ كُلِّ شَرِيفٍ يَا أَرْفَعَ مِنْ كُلِّ رَفِيعٍ

ای آگاهتر از هر آگاه ای بزرگوارتر از هر با شرافت ای بلند مرتبه‌تر از هر بلند مقام

يَا أَقْوَى مِنْ كُلِّ قَوِيٍّ يَا أَعْنَى مِنْ كُلِّ غَنِيٍّ يَا أَجْوَدَ مِنْ كُلِّ جَوَادٍ يَا أَرَأْفَ مِنْ كُلِّ رَأُوفٍ (٤٦)

ای تواناتر از هر توانا ای داراتر از هر دارا ای با کرمتر از هر کریم ای مهربانتر از هر مهربان

يَا غَالِبًا غَيْرَ مَغْلُوبٍ يَا صَانِعًا غَيْرَ مَصْنُوعٍ يَا خَالِقًا غَيْرَ مَخْلُوقٍ

ای قاهر و غالبی که هرگز مغلوب نشود ای آفریننده‌ای که او را کس نیافریده ای خالق‌ی که او مخلوق کسی

نیست

يَا مَالِكًا غَيْرَ مَمْلُوكٍ يَا قَاهِرًا غَيْرَ مَقْهُورٍ يَا رَافِعًا غَيْرَ مَرْفُوعٍ

ای مالک عالم که نه مملوک است ای غالب و قاهری که هرگز مقهور نشود ای بلند مرتبه که برتر از او نیست

يَا حَافِظًا غَيْرَ مَحْفُوظٍ يَا نَاصِرًا غَيْرَ مَنْصُورٍ يَا شَاهِدًا غَيْرَ غَائِبٍ يَا قَرِيبًا غَيْرَ بَعِيدٍ (٤٧)

ای نگهبان عالم که خود محتاج نگهبان نیست ای یاور خلق که خود به یاری نیازمند نیست ای پیدایی که هرگز

پنهان نیست ای نزدیکی که از هیچکس دور نیست

يَا نُورَ النُّورِ يَا مُنَوَّرَ النُّورِ يَا خَالِقَ النُّورِ يَا مُدَبِّرَ النُّورِ يَا مُقَدِّرَ النُّورِ يَا نُورَ كُلِّ نُورٍ

ای نور روشنی‌ها ای روشنی بخش نورها ای آفریننده نور ای نظام بخشنده نور ای اندازه بخشنده نورها ای

روشنی هر نور

يَا نُورًا قَبْلَ كُلِّ نُورٍ يَا نُورًا بَعْدَ كُلِّ نُورٍ يَا نُورًا فَوْقَ كُلِّ نُورٍ يَا نُورًا أَيْسَ كَمِثْلِهِ نُورٌ (٤٨)

ای نور پیش از وجود هر نور ای نور بعد از هر نور ای نور فوق - هر نور ای نوری که بمانند او نوری نیست

يَا مَنْ عَطَاؤُهُ شَرِيفٌ يَا مَنْ فِعْلُهُ لَطِيفٌ يَا مَنْ لُطْفُهُ مُقِيمٌ

ای آنکه عطای او با شرافت است ای آنکه فعل او با لطف و محبت است ای آنکه لطفش پایدار است

يَا مَنُ إِحْسَانُهُ قَدِيمٌ يَا مَنُ قَوْلُهُ حَقٌّ يَا مَنُ وَعْدُهُ صِدْقٌ يَا مَنُ عَفْوُهُ فَضْلٌ

ای آنکه احسانش قدیم و ازلی است ای آنکه کلامش حق است ای آنکه وعده‌اش صدق است ای آنکه بخشش و

عفوش با تفضل و کرم است

يَا مَنُ عَذَابُهُ عَدْلٌ يَا مَنُ ذِكْرُهُ حُلُوٌّ يَا مَنُ فَضْلُهُ عَمِيمٌ (٤٩)

ای آنکه عذابش از روی عدل است ای آنکه یاد او شیرین است ای آنکه فضل و رحمتش عام است

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا مُسَهِّلُ يَا مُفَصِّلُ يَا مُبَدِّلُ

خدایا از تو درخواست می‌کنم به نام مبارکت ای آسان کننده کارها ای جدا سازنده امور عالم ای تبدیل کننده

يَا مُذَلِّلُ يَا مُنَزِّلُ يَا مُنَوِّلُ يَا مُفْضِلُ يَا مُجْزِلُ يَا مُمَهِّلُ يَا مُجْمِلُ (٥٠)

ای رام کننده ای نازل کننده ای عطا بخش ای با فضل و کرم ای بخشنده نعمت بزرگ ای مهلت دهنده ای

نیکویی کننده

يَا مَنُ يَرَى وَلَا يُرَى يَا مَنُ يَخْلُقُ وَلَا يُخْلَقُ يَا مَنُ يَهْدِي وَلَا يُهْدَى يَا مَنُ يُحْيِي وَلَا يُحْيَى

ای آنکه می بیند و دیده نمی شود ای آنکه همه را می آفریند و خود آفریده کس نباشد ای آنکه راهنما است و

نیازی به رهنمایی ندارد ای آنکه حیات بخشد و کسی او را حیات نبخشد

يَا مَنْ يَسْأَلُ وَلَا يُسْأَلُ يَا مَنْ يُطْعَمُ وَلَا يُطْعَمُ يَا مَنْ يُجِيرُ وَلَا يُجَارُ عَلَيْهِ

ای آنکه پرسد و پرسیده نشود ای آنکه همه را طعام دهد و خود از طعام بی نیاز است ای آنکه همه به او پناه

برند و او به کس پناه نبرد

يَا مَنْ يَقْضِي وَلَا يَقْضَى عَلَيْهِ يَا مَنْ يَحْكُمُ وَلَا يُحْكَمُ عَلَيْهِ

ای آنکه بر همه داور است و کسی بر او داور نیست ای آنکه بر همه حکمفرماست و کسی بر او حکمفرما نیست

يَا مَنْ لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ (۵۱)

ای آنکه نه او را فرزندی است و نه خود فرزند کسی است و نه هیچکس مثل و مانند اوست

يَا نِعْمَ الْحَسِيبُ يَا نِعْمَ الطَّيِّبُ يَا نِعْمَ الرَّقِيبُ يَا نِعْمَ الْقَرِيبُ يَا نِعْمَ الْمُجِيبُ

ای محاسب نیکو ای طیب نیکو ای نگهبان نیکو ای نزدیک نیکو ای اجابت کننده نیکو

يَا نِعْمَ الْحَكِيمُ يَا نِعْمَ الْكَفِيلُ يَا نِعْمَ الْوَكِيلُ يَا نِعْمَ الْمُؤَلَّى يَا نِعْمَ النَّصِيرُ (۵۲)

ای حبیب (و محبوب) نیکو ای کفایت کننده نیکو ای وکیل نیکو ای صاحب اختیار نیکو ای یاور نیکو

يَا سُرُورَ الْعَارِفِينَ يَا مُنَى الْمُحِبِّينَ يَا أُنَيْسَ الْمُرِيدِينَ يَا حَبِيبَ التَّوَّابِينَ يَا رَازِقَ الْمُقَلِّينَ

ای مایه نشاط عارفان ای آرزوی دل محبان ای مونس مشتاقان ای دوستدار توبه کنندگان ای روزی دهنده

فقیران

يَا رَجَاءَ الْمُذْنِبِينَ يَا قُرَّةَ عَيْنِ الْعَابِدِينَ يَا مُنْفَسَّ عَنِ الْمَكْرُوبِينَ يَا مُفْرَجَ عَنِ الْمُعْضَمِينَ يَا إِلَهَ الْأَوَّلِينَ
وَالْآخِرِينَ (۵۳)

ای مایه امید گنهکاران ای نور چشم (و سرور قلب) عبادت کنندگان ای شاد کن پریشان خاطران ای نشاط بخش

غمناکان ای خدای اولین و آخرین خلقان

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا رَبَّنَا يَا إِلَهَنَا يَا سَيِّدَنَا يَا مَوْلَانَا

خدایا از تو درخواست می کنم به نام مبارکت ای پروردگار ما ای معبود ما ای سید ما ای مولای ما

يَا نَاصِرَنَا يَا حَافِظَنَا يَا دَلِيلَنَا يَا مُعِينَنَا يَا حَبِيبَنَا يَا طَيِّبَنَا (۵۴)

ای یاور ما ای نگهدار ما ای دلیل و رهنمای ما ای یار و معین ما ای حبیب و محبوب ما ای طیب هر درد ما

يَا رَبَّ النَّبِيِّينَ وَالْأَبْرَارِ يَا رَبَّ الصَّادِقِينَ وَالْأَخْيَارِ يَا رَبَّ الْجَنَّةِ وَالنَّارِ

ای پروردگار پیغمبران و خوبان ای پروردگار راستگویان و نیکوکاران ای پروردگار دوزخ و بهشت رضوان

يَا رَبَّ الصَّغَارِ وَالْكِبَارِ يَا رَبَّ الْمُحِبِّينَ وَالْمُتَّارِ

ای پروردگار کودکان و بزرگان ای پروردگار حبوبات و میوه درختان

يَا رَبَّ الْأَنْهَارِ وَالْأَشْجَارِ يَا رَبَّ الصَّحَارِيِّ وَالْقَفَارِيِّ يَا رَبَّ الْبُرَارِيِّ وَالْبَحَارِ

ای پروردگار رودخانه‌ها و درختها ای پروردگار صحرا و بیابان ای پروردگار خشکی و دریا

يَا رَبَّ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ يَا رَبَّ الْأَعْلَانِ وَالْأَسْرَارِ (۵۵)

ای پروردگار شب و روز ای پروردگار موجودات پیدا و پنهان

يَا مَنْ نَفَذَ فِي كُلِّ شَيْءٍ أَمْرَهُ يَا مَنْ لِحَقِّ كُلِّ شَيْءٍ عِلْمُهُ

ای آنکه امرش در هر چیز نافذ است ای آنکه علمش به هر چیز محیط است

يَا مَنْ بَلَغَتْ إِلَى كُلِّ شَيْءٍ قُدْرَتُهُ يَا مَنْ لَا تُحْصِي الْعِبَادُ نِعْمَهُ

ای آنکه قدرتش به هر چیز رسا است ای آنکه نعمتش را بندگان حساب نتوانند

يَا مَنْ لَا تَبْلُغُ الْخَلَائِقُ شُكْرَهُ يَا مَنْ لَا تَدْرِكُ الْأَفْهَامُ جَلَالَهُ

ای آنکه خلائق از عهده شکرش بر نیایند ای آنکه جلالتش را عقول و افهام درک نکنند

يَا مَنْ لَا تَنَالُ الْأَوْهَامُ كُنْهَهُ يَا مَنْ الْعِظَمَةُ وَالْكَبْرِيَاءُ رِدَاؤُهُ

ای آنکه اندیشه و افکار به کنه ذاتش پی نبرد ای آنکه لباس عظمت و بزرگی مخصوص اوست

يَا مَنْ لَا تَرُدُّ الْعِبَادُ قِضَاءَهُ يَا مَنْ لَا مُلْكَ إِلَّا مُلْكُهُ يَا مَنْ لَا عَطَاءَ إِلَّا عَطَاؤُهُ (۵۶)

ای آنکه بندگان از حکم قضایش سرپیچی نتوانند ای آنکه جز ملک و پادشاهی او شاهی و ملکی نیست ای آنکه

جز عطا و بخشش او عطایی نیست

يَا مَنْ لَهُ الْمَثَلُ الْأَعْلَى يَا مَنْ لَهُ الصِّفَاتُ الْعُلْيَا يَا مَنْ لَهُ الْآخِرَةُ وَالْأُولَى

ای آنکه عالیترین مثال مخصوص اوست ای آنکه عالیترین صفات مخصوص اوست ای آنکه انجام و آغاز آفرینش

از اوست

يَا مَنْ لَهُ الْجَنَّةُ الْمَأْوَى يَا مَنْ لَهُ الْآيَاتُ الْكُبْرَى يَا مَنْ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى يَا مَنْ لَهُ الْحُكْمُ وَالْقَضَاءُ

ای آنکه بهشت جایگاه ابدی از اوست ای آنکه او را ادله و آیات بزرگ موجود است ای آنکه نیکوترین نامها

مخصوص اوست ای آنکه حکم و فرمان مختص اوست

يَا مَنْ لَهُ الْهَوَاءُ وَالْقَضَاءُ يَا مَنْ لَهُ الْعَرْشُ وَالْثَّرَى يَا مَنْ لَهُ السَّمَاوَاتُ الْعُلَى (۵۷)

ای آنکه هوا و فضای بی نهایت عالم برای اوست ای آنکه عرش و زمین ملک اوست ای آنکه آسمانهای بلند ملک

اوست

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا عَفُوًّا يَا غَفُورًا يَا صَبُورًا يَا شَكُورًا

خدایا از تو درخواست می کنم به نام مبارکت ای بخشنده ای آمرزنده ای صبور ای بردبار ای پذیرنده شکر

بندگان

يَا رِءُوفًا يَا عَطُوفًا يَا مَسْئُولًا يَا وَدُودًا يَا سُبُوحًا يَا قُدُّوسًا (۵۸)

ای با رأفت ای با عاطفت ای مطلوب و مقصود عالم ای مهربان ای پاک ای منزّه

يَا مَنْ فِي السَّمَاءِ عَظَمَتْهُ يَا مَنْ فِي الْأَرْضِ آيَاتُهُ يَا مَنْ فِي كُلِّ شَيْءٍ دَلَائِلُهُ

ای آنکه در آسمانها آثار عظمتش پدیدار است ای آنکه در زمین آیات و نشانه‌های قدرتش نمودار است ای آنکه

در هر چیز ادله و برهانهای وجود اوست

يَا مَنْ فِي الْبِحَارِ عَجَائِبُهُ يَا مَنْ فِي الْجِبَالِ خَزَائِنُهُ يَا مَنْ بَدَأَ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ

ای آنکه عجایب صنع او به دریاهاست ای آنکه در کوهها گنجهای اوست ای آنکه در اول خلق را بیافریند باز بر

می‌گرداند

يَا مَنْ إِلَيْهِ يَرْجِعُ الْأُمُورُ كُلُّهَا يَا مَنْ أَظْهَرَ فِي كُلِّ شَيْءٍ لُطْفَهُ

ای آنکه بازگشت امور عالم همه به اوست ای آنکه لطفش را در هر چیز آشکار گردانید

يَا مَنْ أَحْسَنَ كُلِّ شَيْءٍ خَلْقَهُ يَا مَنْ تَصَرَّفَ فِي الْخَلْقِ قُدْرَتُهُ (۵۹)

ای آنکه هر چیز را در کمال نیکویی آفرید ای آنکه قدرتش در همه عالم خلقت متصرف است

يَا حَبِيبَ مَنْ لَا حَبِيبَ لَهُ يَا طَيِّبَ مَنْ لَا طَيِّبَ لَهُ

ای دوست کسی که در عالم (جز تو) دوستی ندارد ای طیب کسی که در عالم طیبی ندارد

يَا مُجِيبَ مَنْ لَا مُجِيبَ لَهُ يَا شَفِيقَ مَنْ لَا شَفِيقَ لَهُ

ای پذیرنده کسی که هیچ کسش نپذیرد ای دوستدار کسی که دوست مشفق ندارد

يَا رَفِيقَ مَنْ لَا رَفِيقَ لَهُ يَا مُغِيثَ مَنْ لَا مُغِيثَ لَهُ يَا دَلِيلَ مَنْ لَا دَلِيلَ لَهُ

ای رفیق کسی که رفیقی ندارد ای پناه بخش کسی که پناهی ندارد ای رهنمای کسی که رهنمایی ندارد

يَا أُنَيْسَ مَنْ لَا أُنَيْسَ لَهُ يَا رَاحِمَ مَنْ لَا رَاحِمَ لَهُ يَا صَاحِبَ مَنْ لَا صَاحِبَ لَهُ (٦٠)

ای انیس آنکه انیسی ندارد ای ترحم کننده بر کسی که هیچکس به او رحم نکند ای یار و یاور آنکه (جز تو) یار

و یاور ندارد

يَا كَافِيَ مَنْ اسْتَكْفَاهُ يَا هَادِيَ مَنْ اسْتَهْدَاهُ يَا كَالِي مَنْ اسْتَكَلَاهُ

ای کفایت کننده امور کسی که از تو کفایت طلبد ای هدایت کننده کسی که از تو هدایت طلبد ای نگهبان آنکه

از تو نگهبانی خواهد

يَارَاعِي مَنِ اسْتَرْعَاهُ يَا شَافِي مَنِ اسْتَشْفَاهُ يَا قَاضِي مَنِ اسْتَقْضَاهُ

ای مراعات کننده آنکه از تو رعایت جوید ای شفا بخشنده آنکه از تو شفا خواهد ای حاکم عدل آنکه تو را به

حکمت طلبد

يَا مُغْنِي مَنِ اسْتَعْنَاهُ يَا مُوفِي مَنِ اسْتَوْفَاهُ يَا مُقْوِي مَنِ اسْتَقْوَاهُ يَا وَلِيَّ مَنِ اسْتَوْلَاهُ (٦١)

ای بی نیاز کننده هر که از تو غنا خواهد ای وفا کننده بآنکه طلب وفاداری کند ای قدرت بخش هر که از تو

قدرت طلبد ای دوست کسی که تو را به دوستی و یآوری طلبد

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا خَالِقُ يَا رَازِقُ يَا نَاطِقُ يَا صَادِقُ

خدایا از تو درخواست می کنم به نام مبارکت ای آفریننده ای روزی دهنده ای گویا ای صادق

يَا فَالِقُ يَا فَارِقُ يَا فَاتِقُ يَا رَاتِقُ يَا سَابِقُ (فَاتِقُ) يَا سَامِقُ (٦٢)

ای شکافنده هر چیز ای جدا کننده اشیاء ای گشاینده بسته ها ای بسته کن گشوده ها ای سابق بر همه موجودات

ای برتر از همه اشیاء

يَا مَنْ يُقَلِّبُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ يَا مَنْ جَعَلَ الظُّلُمَاتِ وَالْأَنْوَارَ

ای آنکه شب و روز را می گرداند ای آنکه تاریکی و روشنی ما را مقرر داشته

يَا مَنْ خَلَقَ الظِّلَّ وَالْحَرُورَ يَا مَنْ سَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ

ای آنکه سایه و گرمای آفتاب را قرار داده ای آنکه آفتاب و ماه را مسخر کرده

يَا مَنْ قَدَّرَ الخَيْرَ وَالشَّرَّ يَا مَنْ خَلَقَ المَوْتَ وَالْحَيَاةَ

ای آنکه خیر و شر را مقدر فرموده ای آنکه مرگ و زندگانی را آفریده

يَا مَنْ لَهُ الخَلْقُ وَالْأُمْرُ يَا مَنْ لَمْ يَتَّخِذْ صَاحِبَةً وَلَا وِلْدَانًا

ای آنکه آفریدن و حکمفرمایی در جهان آفرینش مختص اوست ای آنکه هم جفت و فرزندی اتخاذ ننموده

يَا مَنْ لَيْسَ لَهُ شَرِيكٌ فِي المُلْكِ يَا مَنْ لَمْ يَكُنْ لَهُ وِليٌّ مِنَ الذَّلِّ (٦٣)

ای آنکه شریکی در ملک وجود ندارد ای آنکه قدرت نامنتهایش از یاری غیر بی نیاز است

يَا مَنْ يَعْلَمُ مُرَادَ المُرِيدِينَ يَا مَنْ يَعْلَمُ ضَمِيرَ الصَّامِتِينَ

ای آنکه از مقصود مشتاقان آگاهی ای آنکه از ضمیر خاموشان با خبری

يَا مَنْ يَسْمَعُ أَيْنَ الْوَاهِنِينَ يَا مَنْ يَرَى بُكَاءَ الْخَائِفِينَ

ای آنکه ناله خسته دلان را میشنوی ای آنکه گریه ترسناکان را مشاهده می کنی

يَا مَنْ يَمْلِكُ حَوَائِجَ السَّائِلِينَ يَا مَنْ يَقْبَلُ عُذْرَ التَّائِبِينَ

ای آنکه سائل و فقیران را حاجت روا می سازی ای آنکه عذر اهل توبه را می پذیری

يَا مَنْ لَا يُضِلُّ عَمَلَ الْمُفْسِدِينَ يَا مَنْ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ

ای آنکه اعمال مفسدان عالم را اصلاح نمی کنی ای آنکه اجر نیکوکاران را ضایع نمی گردانی

يَا مَنْ لَا يَبْعُدُ عَنْ قُلُوبِ الْعَارِفِينَ يَا أَجُودَ الْأَجُودِينَ (٦٤)

ای آنکه دور از قلب عارفان نخواهی بود ای با جود و بخششترین عالم

يَا دَائِمَ الْبُقَاةِ يَا سَامِعَ الدُّعَاءِ يَا وَاسِعَ الْعَطَاءِ يَا غَافِرَ الْخَطَاةِ

ای باقی ابدی ای شنونده دعای خلق ای وسیع بخشش ای آمرزنده گناهان

يَا بَدِيعَ السَّمَاءِ يَا حَسَنَ الْبَلَاءِ يَا جَمِيلَ الثَّنَاءِ يَا قَدِيمَ السَّنَاءِ يَا كَثِيرَ الْوَفَاءِ يَا شَرِيفَ الْجُزَاءِ (٦٥)

ای پدید آورنده آسمان ای نیکو آزمایش ای زیبا ستایش ای قدیم مجد و سناء ای بسیار با وفا ای پاداشت با

شرافت

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا سَتَّارُ يَا غَفَّارُ يَا قَهَّارُ يَا جَبَّارُ

خدایا از تو درخواست می کنم به نام مبارکت ای پرده پوش ای آمرزنده ای با قهر و سطوت ای جبران کننده

يَا صَبَّارُ يَا بَارُ يَا مُخْتَارُ يَا فَتَّاحُ يَا نَفَّاحُ يَا مُرْتَّاحُ (٦٦)

ای با صبر و بردباری نکوکار ای مختار مطلق ای گشاینده ای عطا بخشنده ای وسعت دهنده

يَا مَنْ خَلَقَنِي وَسَوَّأَنِي يَا مَنْ رَزَقَنِي وَرَبَّنِي يَا مَنْ أَطْعَمَنِي وَسَقَانِي

ای آنکه مرا آفریدی و زیبا آراستی ای آنکه مرا روزی دادی و تربیت کردی ای آنکه مرا آب و طعام عطا کردی

يَا مَنْ قَرَّنِي وَأَدْنَانِي يَا مَنْ عَصَمَنِي وَكَفَانِي يَا مَنْ حَفَظَنِي وَكَلَانِي

ای آنکه مرا به قرب خود آورده و از نزدیکان قرار دادی ای آنکه مرا از گناه نگاهداشت و کفایت نمودی ای آنکه

مرا حفظ کردی و حمایت نمودی

يَا مَنْ أَعَزَّنِي وَأَغْنَانِي يَا مَنْ وَفَّقَنِي وَهَدَانِي يَا مَنْ أَنْسَنِي وَأَوَانِي يَا مَنْ أَمَاتَنِي وَأَحْيَانِي (۶۷)

ای آنکه مرا عزیز و بی‌نیاز گردانیدی ای آنکه مرا توفیق دادی و هدایت فرمودی ای آنکه مرا به خود انس و نزد

خویش مأوی دادی ای آنکه مرا میرانیدی و باز زنده گرداندی

يَا مَنْ يُحِقُّ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ يَا مَنْ يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ

ای آنکه حق و حقیقت را به کلمات وحی ثابت کردی ای آنکه توبه بندگان را پذیرفتی

يَا مَنْ يَحُولُ بَيْنَ الْمَرْءِ وَقَلْبِهِ يَا مَنْ لَا تَنْفَعُ الشَّفَاعَةُ إِلَّا بِإِذْنِهِ

ای آنکه میان شخص و قلبش حایل شدی ای آنکه شفاعت هیچکس الا به اجازات سود ندارد

يَا مَنْ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ يَا مَنْ لَا مُعَقَّبَ لِحُكْمِهِ

ای آنکه از همه داناتری به کسی که از راهت گمراه است ای آنکه فرمانت را هیچ چیز تأخیر نیندازد

يَا مَنْ لَا رَادَّ لِقَضَائِهِ يَا مَنْ أَنْقَادَ كُلِّ شَيْءٍ لِأَمْرِهِ

ای آنکه قضای تو را هیچ چیز نگرداند ای آنکه حکمت نافذ در همه موجودات است

يَا مَنْ السَّمَاوَاتُ مَطْوِيَّاتٌ بِيَمِينِهِ يَا مَنْ يُرْسِلُ الرِّيَّاحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ (٦٨)

ای آنکه آسمانها به دست قدرت در هم پیچیده شود ای آنکه بادهای را برای بشارت رحمت پیش فرستادی

يَا مَنْ جَعَلَ الْأَرْضَ مَهَادًا يَا مَنْ جَعَلَ الْجِبَالَ أَوْتَادًا

ای آنکه قرار دادی زمین را مهد آسایش ای آنکه کوه ها را نگهبان زمین مقرر داشتی

يَا مَنْ جَعَلَ الشَّمْسَ سِرَاجًا يَا مَنْ جَعَلَ الْقَمَرَ نُورًا

ای آنکه خورشید را چراغ روشن عالم گردانیدی ای آنکه ماه را (برای شب تار) روشنی بخشیدی

يَا مَنْ جَعَلَ اللَّيْلَ لِبَاسًا يَا مَنْ جَعَلَ النَّهَارَ مَعَاشًا

ای آنکه شب را لباس و ستر عالم ساختی ای آنکه روز را برای معاش خلق قرار دادی

يَا مَنْ جَعَلَ النَّوْمَ سُباتًا يَا مَنْ جَعَلَ السَّمَاءَ بِناءً

ای آنکه خواب را مایه ثبات و آرامش گردانیدی ای آنکه عمارت آسمان را بنا نمودی

يَا مَنْ جَعَلَ الْأَشْيَاءَ أَزْوَاجًا يَا مَنْ جَعَلَ النَّارَ مَرْصَادًا (٦٩)

ای آنکه هر چیز را جفت آفریدی ای آنکه آتش (دوزخ را) در کمین (کافران و ستمگران) داشتی

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا سَمِيعُ يَا شَفِيعُ يَا رَفِيعُ

خدایا از تو درخواست می‌کنم به نام مبارکت ای شنوا ای شفیع (گنه کاران) ای رفیع مرتبه

يَا مَنِيْعُ يَا سَرِيعُ يَا بَدِيعُ يَا كَبِيرُ يَا قَدِيرُ يَا خَبِيرُ (مُنِيرُ) يَا مُجِيرُ (٧٠)

ای بلند مقام ای زود اجابت کننده ای پدید آورنده عالم ای خدای بزرگ ای توانا ای دانا ای پناه بخش (بی پناهان)

يَا حَيًّا قَبْلَ كُلِّ حَيٍّ يَا حَيًّا بَعْدَ كُلِّ حَيٍّ

ای زنده پیش از هر زنده ای زنده پس از هر زنده

يَا حَيُّ الَّذِي لَيْسَ كَمِثْلِهِ حَيٌّ يَا حَيُّ الَّذِي لَا يُشَارِكُهُ حَيٌّ

ای زنده‌ای که هیچ زنده مثل و مانندت نیست ای زنده‌ای که هیچ زنده شریک تو نیست

يَا حَيُّ الَّذِي لَا يَحْتَاجُ إِلَى حَيٍّ يَا حَيُّ الَّذِي يُمِيتُ كُلَّ حَيٍّ

ای زنده‌ای که به هیچ زنده‌ای نیازمند نیستی از زنده ابدی که هر زنده را می‌میرانی

يَا حَيُّ الَّذِي يَرْزُقُ كُلَّ حَيٍّ يَا حَيُّ الْمَرْبِّتِ الْحَيَاةِ مِنْ حَيٍّ

ای زنده‌ای که هر زنده را روزی می‌بخشی ای زنده‌ای که از کسی زندگی را ارث نبردی

يَا حَيُّ الَّذِي يُحْيِي الْمَوْتِيَ يَا حَيُّ يَا قِيَوْمُ لَا تَأْخُذْهُ سِنَةٌ وَلَا نَوْمٌ (٧١)

ای زنده‌ای که زنده کند مردگان را از زنده ابدی ای پاینده و نگهبان عالم که هرگز سستی و خواب فرا نگیرد

يَا مَنْ لَهُ ذِكْرٌ لَا يُنْسَى يَا مَنْ لَهُ نُورٌ لَا يُطْفِئُ

ای آنکه یاد او فراموش نخواهد شد ای آنکه نور او خاموش نخواهد شد

يَا مَنْ لَهُ نِعْمٌ لَا تَعْدُ يَا مَنْ لَهُ مُلْكٌ لَا يَزُولُ

ای آنکه نعمتش به حد و شمار نیاید ای آنکه ملک و سلطنتش را زوال نخواهد بود

يَا مَنْ لَهُ ثَنَاءٌ لَا يُحْصَى يَا مَنْ لَهُ جَلَالٌ لَا يُكَيَّفُ يَا مَنْ لَهُ كَمَالٌ لَا يُدْرَكُ

ای آنکه حمد و ثنایش به انتها نرسد ای آنکه جلال و بزرگیش چگونگی ندارد ای آنکه کمالش در ادراک نگنجد

يَا مَنْ لَهُ قَضَاءٌ لَا يَرُدُّ يَا مَنْ لَهُ صِفَاتٌ لَا تُبَدَّلُ يَا مَنْ لَهُ نَعْوَةٌ لَا تُغَيَّرُ (٧٢)

ای آنکه فرمان قضایش رد نخواهد گشت ای آنکه صفاتش تغییر و تبدیل نپذیرد ای آنکه نعوتش متغیر نخواهد

شد

يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ يَا مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ يَا غَايَةَ الطَّالِبِينَ

ای پروردگار عالمیان ای پادشاه روز جزا ای منتهای مقصد طالبان

يَا ظَهْرَ اللَّاحِجِينَ يَا مُدْرِكَ الْهَارِبِينَ يَا مَنْ يُحِبُّ الصَّابِرِينَ يَا مَنْ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ

ای پشتیبان پناه آورندگان ای دریابنده گریختگان ای آنکه صابران را دوست داری ای آنکه توبه کنندگان را

دوست داری

يَا مَنْ يُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ يَا مَنْ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ يَا مَنْ هُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ (۷۳)

ای آنکه پاکیزگان را دوست می‌داری ای آنکه نیکوکاران را دوست می‌داری ای آنکه از همه کس به هدایت

یافتگان داناتری

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا شَفِيقُ يَا رَفِيقُ

خدایا از تو درخواست می‌کنم به نام مبارکت ای شفیق و مهربان ای رفیق

يَا حَفِيفُ يَا مُحِيطُ يَا مُقِيتُ يَا مُغِيثُ يَا مُعِزُّ يَا مُدِلُّ يَا مُبْدِيُّ يَا مُعِيدُ (۷۴)

ای نگهدار خلق ای محیط به عالم ای قوت بخشنده ای فریادرس ای عزیز کننده ای ذلیل کننده ای آغاز کننده

خلقت ای بازگرداننده (قافله وجود)

يَا مَنْ هُوَ أَحَدٌ بِلَا ضِدٍّ يَا مَنْ هُوَ فَرْدٌ بِلَا نِدٍّ يَا مَنْ هُوَ صَمَدٌ بِلَا عَيْبٍ

ای آنکه یکتای بی‌همتاست ای آنکه فرد بی‌مانند است ای آنکه غنی الذات بی‌عیب است

يَا مَنْ هُوَ وَتَرٌ بِلَا كَيْفٍ يَا مَنْ هُوَ قَاضٍ بِلَا حَيْفٍ

ای آنکه یکتاست بدون کیفیت ای آنکه حاکم است بدون ظلم

يَا مَنْ هُوَ رَبُّ بِلَا وَزِيرٍ يَا مَنْ هُوَ عَزِيزٌ بِلَا ذُلٍّ يَا مَنْ هُوَ غَنِيٌّ بِلَا فَقْرٍ

ای آنکه سلطان و متصرف است در همه عالم بدون معین ای آنکه عزیز ابدی است هرگز ذلت نبیند ای آنکه

بی‌نیاز ابدی است که نیازمند نشود

يَا مَنْ هُوَ مَلِكٌ بِلَا عَزْلِ يَا مَنْ هُوَ مَوْصُوفٌ بِلَا شَبِيهِهِ (٧٥)

ای آنکه پادشاهی است که عزل نشود ای آنکه به هر وصف کمال بی‌شبهت به خلق موصوف است

يَا مَنْ ذِكْرُهُ شَرَفٌ لِلذَّاكِرِينَ يَا مَنْ شُكْرُهُ فَوْزٌ لِلشَّاكِرِينَ

ای کسی که به یاد او بودن شرافت یادکنان است ای کسی که شکر و سپاسش فیروزی شکر گزاران است

يَا مَنْ حَمْدُهُ عِزُّ الْحَامِدِينَ يَا مَنْ طَاعَتُهُ نَجَاةٌ لِلْمُطِيعِينَ

ای کسی که ستایش و حمدش عزت ستایش کنندگان است ای کسی که طاعتش نجات مطیعان است

يَا مَنْ بَابُهُ مَفْتُوحٌ لِلطَّالِبِينَ يَا مَنْ سَبِيلُهُ وَاضِحٌ لِلْمُنِيدِينَ

ای کسی که درگاهش باز به روی طالبان است ای کسی که راهش برای بازگردندگان واضح و روشن است

يَا مَنْ آيَاتُهُ بُرْهَانٌ لِلنَّاطِرِينَ يَا مَنْ كِتَابُهُ تَذَكُّرَةٌ لِلْمُتَّقِينَ

ای کسی که آیات قدرتش برای اهل نظر بهترین برهان است ای کسی که کتابش موجب تذکر و تنبیه متقیان

است

يَا مَنْ رِزْقُهُ عُمُومٌ لِلطَّائِعِينَ وَالْعَاصِينَ يَا مَنْ رَحْمَتُهُ قَرِيبٌ مِنَ الْمُحْسِنِينَ (٧٦)

ای کسی که رزقش عموم اهل طاعت و معصیت را شامل است ای کسی که رحمت (خاص) او به نیکوکاران

نزدیک است

يَا مَنْ تَبَارَكَ اسْمُهُ يَا مَنْ تَعَالَى جَدُّهُ يَا مَنْ لَا إِلَهَ غَيْرُهُ

ای آنکه مبارک است نامش ای آنکه بلند مرتبه است شأنش ای آنکه هیچ خدایی غیر از او نیست

يَا مَنْ جَلَّ ثَنَاؤُهُ يَا مَنْ تَقَدَّسَتْ أَسْمَاؤُهُ يَا مَنْ يَدُومُ بَقَاؤُهُ يَا مَنْ الْعِظَمَةُ بِهَاؤُهُ

ای آنکه ثنای او برتر است ای آنکه نامهایش همه پاکیزه است ای آنکه بقایش ابدی است ای آنکه عظمت حسن

و جمال اوست

يَا مَنْ الْكِبْرِيَاءُ رِذَاؤُهُ يَا مَنْ لَا تُحْصَى آلَاؤُهُ يَا مَنْ لَا تُعَدُّ نِعْمَاؤُهُ (۷۷)

ای آنکه تکبر و بزرگواری مخصوص اوست ای آنکه بی حساب است نعمتهای پنهان او ای آنکه نعمتهای ظاهر و

آشکار او بشمار است

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا مُعِينُ يَا أَمِينُ يَا مُبِينُ يَا مَتِينُ

خدایا از تو درخواست می کنم به نام مبارکت ای یاری کننده ای امان بخشنده ای آشکار کننده (هر نیکویی) ای

استوار ثابت

يَا مَكِينُ يَا رَشِيدُ يَا حَمِيدُ يَا مُجِيدُ يَا شَدِيدُ يَا شَهِيدُ (۷۸)

ای با قوت ای ستوده صفات ای با مجد و عظمت ای شدید ای شاهد و گواه عالم

يَا ذَا الْعَرْشِ الْمَجِيدِ يَا ذَا الْقَوْلِ السَّيِّدِ يَا ذَا الْفِعْلِ الرَّشِيدِ

ای صاحب عرش با عظمت ای صاحب قول و رأی محکم ای صاحب فعل درست و مستحکم

يَا ذَا الْبَطْشِ الشَّدِيدِ يَا ذَا الْوَعْدِ وَالْوَعِيدِ يَا مَنْ هُوَ الْوَلِيُّ الْحَمِيدُ

ای صاحب انتقام سخت ای صاحب وعده‌های ثواب و عقاب ای آنکه سلطان عالم و ستوده اوصافی

يَا مَنْ هُوَ فَعَالٌ لِمَا يُرِيدُ يَا مَنْ هُوَ قَرِيبٌ غَيْرُ بَعِيدٍ يَا مَنْ هُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ

ای آنکه هر چه اراده کنی البته انجام خواهی داد ای آنکه نزدیکی و از خلق دور نیستی ای آنکه بر هر چیز گواه

و آگاهی

يَا مَنْ هُوَ لَيْسَ بِظَلَامٍ لِلْعَبِيدِ (۷۹)

ای آنکه کمترین ستم نخواهی کرد بر هیچ بنده‌ای

يَا مَنْ لَا شَرِيكَ لَهُ وَلَا وَزِيرَ يَا مَنْ لَا شَبِيهَ (شِبْهَهُ) لَهُ وَلَا نَظِيرَ

ای آنکه شریک و معاونی نداری ای آنکه مثل و مانندی نداری

يَا خَالِقَ الشَّمْسِ وَالْقَمَرِ الْمُنِيرِ يَا مُعْنِيَ الْبَائِسِ الْفَقِيرِ

ای آنکه آفریننده مهر و ماه رخشانی ای بی نیاز کننده نیازمند پریشان حال

يَا رَازِقَ الطِّفْلِ الصَّغِيرِ يَا رَاحِمَ الشَّيْخِ الْكَبِيرِ يَا جَابِرَ الْعُظْمِ الْكَسِيرِ

ای روزی دهنده کودکان ای ترحم کننده به پیران ای جبران کننده شکسته استخوانان

يَا عِصْمَةَ الْحَائِفِ الْمُسْتَجِيرِ يَا مَنْ هُوَ بِعِبَادِهِ خَيْرٌ بِصِيرٍ يَا مَنْ هُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ (۸۰)

ای نگهدار هر که بترسد و به تو پناه آرد ای آنکه به احوال بندگان آگاه و بینایی ای آنکه بر هر چیز قادر و

توانایی

يَا ذَا الْجُودِ وَالنِّعَمِ يَا ذَا الْفَضْلِ وَالْكَرَمِ يَا خَالِقَ اللَّوْحِ وَالْقَلَمِ

ای صاحب جود و نعمتها ای صاحب فضل و کرامتها ای آفریننده لوح و قلم

يَا بَارِيَّ الذَّرِّ وَالنَّسَمِ يَا ذَا الْبُؤْسِ وَالنَّقَمِ يَا مُلْهِمَ الْعَرَبِ وَالْعَجَمِ

ای آفریننده گیاه و آدمیان ای صاحب عذاب و انتقام ای الهام کننده به عرب و عجم

يَا كَاشِفَ الضُّرِّ وَالْأَلَمِ يَا عَالِمَ السِّرِّ وَالْهَمَمِ

ای برطرف کننده هر رنج و الم ای دانای اسرار و نیت دلها

يَا رَبَّ الْبَيْتِ وَالْحَرَمِ يَا مَنْ خَلَقَ الْأَشْيَاءَ مِنَ الْعَدَمِ (۸۱)

ای پروردگار خانه کعبه و حرم ای آنکه موجودات را از نیستی به هستی آوردی

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا فَاعِلُ يَا جَاعِلُ يَا قَابِلُ يَا كَامِلُ

خدایا از تو درخواست می کنم به نام مبارکت ای فاعل (هر کار خیر جهان) ای مقرر کننده امور عالم ای پذیرنده

ای موجود کامل

يَا فَاعِلُ يَا وَاعِلُ يَا عَادِلُ يَا غَالِبُ يَا طَالِبُ يَا وَاهِبُ (۸۲)

ای جدا کننده ای پیوند دهنده ای حاکم با عدل ای غالب و مسلط ای خواستار ای بخشنده

يَا مَنْ أَنْعَمَ بِطَوْلِهِ يَا مَنْ أَكْرَمَ بِجُودِهِ يَا مَنْ جَادَ بِلُطْفِهِ

ای آنکه نعمت داد به احسان خودش ای آنکه کرم نماید به بخشش خود ای آنکه بخشش کند به لطف خودش

يَا مَنْ تَعَزَّزَ بِقُدْرَتِهِ يَا مَنْ قَدَّرَ بِحِكْمَتِهِ يَا مَنْ حَكَّمَ بِتَدْبِيرِهِ يَا مَنْ دَبَّرَ بِعِلْمِهِ

ای آنکه عزیز شد به قدرت خودش ای آنکه مقدر کرد به حکمت خودش ای آنکه حکم کند به تدبیر خودش ای

آنکه تدبیر کرد به دانش خودش

يَا مَنْ تَجَاوَزَ بِجَلْمِهِ يَا مَنْ دَنَا فِي عُلُوِّهِ يَا مَنْ عَلَا فِي دُنُوِّهِ (۸۳)

ای آنکه گذشت کند به بردباری خودش ای آنکه نزدیک است در بلندی خود ای آنکه بلند است در نزدیکی خود

يَا مَنْ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ يَا مَنْ يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ

ای آنکه هر چه بخواهد می‌آفریند ای آنکه می‌کند هر چه بخواهد

يَا مَنْ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ يَا مَنْ يُضِلُّ مَنْ يَشَاءُ يَا مَنْ يُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ (۸۴)

ای آنکه هر که را بخواهد هدایت می‌کند ای آنکه هر که را بخواهد گمراه می‌کند ای آنکه هر که را بخواهد

عذاب می‌کند

يَا مَنْ يُعْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ يَا مَنْ يُعِزُّ مَنْ يَشَاءُ يَا مَنْ يُذِلُّ مَنْ يَشَاءُ

ای آنکه هر که را بخوهد می‌آمرزد ای آنکه هر که را بخوهد عزیز می‌گرداند ای آنکه هر که را بخوهد ذلیل

می‌سازد

يَا مَنْ يُصَوِّرُ فِي الْأَرْحَامِ مَا يَشَاءُ يَا مَنْ يُحْتَصُّ بِرَحْمَتِهِ مَنْ يَشَاءُ

ای آنکه در رحم‌ها هر صورتی می‌خواهد می‌نگارد ای آنکه هر که را بخوهد به رحمت خود مخصوص می‌گرداند

يَا مَنْ لَمْ يَتَّخِذْ صَاحِبَةً وَلَا وُلْدًا يَا مَنْ جَعَلَ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا

ای کسی که هم جفت و فرزند ایجاد نکرده است ای کسی که برای هر چیز قدر و اندازه‌ای معین کرده است

يَا مَنْ لَا يُشْرِكُ فِي حُكْمِهِ أَحَدًا يَا مَنْ جَعَلَ (مِنَ الْمَلَائِكَةِ) الْمَلَائِكَةَ رُسُلًا

ای کسی که احدی را در فرمانش شریک نساخته است ای کسی که فرشتگان را پیغام‌آوران خود گردانیده است

يَا مَنْ جَعَلَ فِي السَّمَاءِ بُرُوجًا يَا مَنْ جَعَلَ الْأَرْضَ قَرَارًا

ای کسی که در آسمان برجها قرار داده است ای کسی که زمین را قرار و آرامگاه ساخته است

يَا مَنْ خَلَقَ مِنَ الْمَاءِ بَشَرًا يَا مَنْ جَعَلَ لِكُلِّ شَيْءٍ أَمَدًا

ای کسی که نوع بشر را از آب (نطفه) آفریده است ای کسی که برای هر چیز مدتی مقرر داشته است

يَا مَنْ أَحَاطَ بِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمًا يَا مَنْ أَحْصَى كُلَّ شَيْءٍ عَدَدًا (۸۵)

ای کسی که به هر چیز علمش احاطه نموده است ای کسی که شماره هر چیز را می‌داند

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا أَوَّلُ يَا آخِرُ يَا ظَاهِرُ يَا بَاطِنُ

خدایا از تو درخواست می‌کنم به نام مبارکت ای اول و ای آخر ای پیدا ای پنهان

يَا بَرُّ يَا حَقُّ يَا فَرْدُ يَا وَثْرُ يَا صَمَدُ يَا سَرْمَدُ (۸۶)

ای نیکو ای ثابت ای یکتا ای بی‌همتا ای بی‌نیاز ای موجود سرمدی

يَا خَيْرَ مَعْرُوفٍ عُرِفَ يَا أَفْضَلَ مَعْبُودٍ عُبِدَ يَا أَجَلَ مَشْكُورٍ شُكِرَ

ای بهترین نیکویی که توان یافت ای بهترین معبودی که پرستش توان کرد ای بزرگترین کسی که سپاسش

بجای آورند

يَا عَزَّ مَذْكُورِ ذِكْرِيَا عَلِيَّ مُحَمَّدٍ حَمْدِيَا أَقْدَمَ مَوْجُودِ طَلِبِ

ای با عزت‌ترین کسی که از او یاد کنند ای بلند مرتبه‌ترین کسی که ستایش او بجای آرند ای پیش از هر

موجودی که به طلب او برآیند

يَا أَرْفَعَ مَوْصُوفٍ وَصِفَ يَا أَكْبَرَ مَقْصُودٍ قُصِدَ يَا أَكْرَمَ مَسْئُولٍ سُئِلَ يَا أَشْرَفَ مَحْبُوبٍ

عِلْمِ (۸۷)

ای عالیترین ذاتی که او را توصیف کنند ای بزرگترین مقصودی که جوئی او باشند ای کریمترین کسی که از او

حاجت خواهند ای شریفترین محبوبی که توان یافت

يَا حَبِيبَ الْبَاكِيْنَ يَا سَيِّدَ الْمُتَوَكِّلِيْنَ يَا هَادِيَ الْمُضِلِّيْنَ يَا وَلِيَّ الْمُؤْمِنِيْنَ

ای محبوب دیده‌های گریان ای آقای توکل کنندگان ای هدایت کننده گمراهان ای یار و دوستدار اهل ایمان

يَا أَيُّسَ الدَّاكِرِيْنَ يَا مَفْزَعَ الْمُلهُوفِيْنَ يَا مُنْجِيَّ الصَّادِقِيْنَ

ای مونس دل‌هایی که به یاد تواند ای فریادرس ستم‌دیدگان ای نجات بخش صادقان

يَا أَقْدَرَ الْقَادِرِينَ يَا أَعْلَمَ الْعَالَمِينَ يَا إِلَهَ الْخَلْقِ أَجْمَعِينَ (۸۸)

ای تواناترین مقتدران ای داناترین دانایان ای خدای تمام عالمیان

يَا مَنْ عَلَا فَقَهَرَ يَا مَنْ مَلَكَ فَقَدَرَ يَا مَنْ بَطَنَ فَحَبَرَ يَا مَنْ عَبْدًا فَشَكَرَ

ای آنکه از بلندی مقام بر خلق قاهری ای آنکه چون مالک الملکی قادر مطلق ای آنکه چون باطن عالمی از

همه چیز آگاهی ای آنکه عبادت شده پس تقدیر کند

يَا مَنْ عُصِيَ فَغَفَرَ يَا مَنْ لَا تَحْوِيهِ الْفِكْرُ يَا مَنْ لَا يَدْرِكُهُ بَصَرٌ

ای آنکه نافرمانی شود پس بیامرزد ای آنکه نرسد به او اندیشه‌ها ای آنکه درک نکند او را هیچ دیده‌ای

يَا مَنْ لَا يَمْنَعُهُ أَثَرُ يَأْرَاقُ الْبَشَرِ يَا مُقَدِّرُ كُلِّ قَدَرٍ (۸۹)

ای آنکه اثر هیچ موجودی از تو پنهان نیست ای روزی دهنده بشر ای تقدیر کننده امور عالم

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا حَافِظُ يَا بَارِيُّ يَا ذَارِيُّ يَا بَازِحُ

خدایا از تو درخواست می‌کنم به نام مبارکت ای نگهدار ای آفریننده ای پدید آورنده ای بلند مقام

يَا فَارِجُ يَا فَاتِحُ يَا كَاشِفُ يَا ضَامِنُ يَا أَمْرِي يَا نَاهِي (٩٠)

ای برطرف کننده غمها ای گشاینده درها ای رفع کننده مصیبتها ای ضامن بندگان ای امر کننده به نیکوییها ای

نهی کننده از بدیها

يَا مَنْ لَا يَعْلَمُ الْغَيْبَ إِلَّا هُوَ يَا مَنْ لَا يَصْرِفُ السُّوءَ إِلَّا هُوَ

ای آنکه هیچکس جز او دانای غیب نیست ای آنکه رنج و بلا را جز او برطرف نمی گرداند

يَا مَنْ لَا يَخْلُقُ الْخَلْقَ إِلَّا هُوَ يَا مَنْ لَا يَغْفِرُ الذَّنْبَ إِلَّا هُوَ

ای آنکه خلق را جز او کسی نمی آفریند ای آنکه گناه خلق را کسی جز او نمی بخشد

يَا مَنْ لَا يُتِمُّ النِّعْمَةَ إِلَّا هُوَ يَا مَنْ لَا يَقَلِّبُ الْقُلُوبَ إِلَّا هُوَ

ای آنکه نعمت را کسی تمام نمی کند جز او ای آنکه کسی جز او تصرف در دلها نمی کند

يَا مَنْ لَا يُدَبِّرُ الْأَمْرَ إِلَّا هُوَ يَا مَنْ لَا يُنْزِلُ الْغَيْثَ إِلَّا هُوَ

ای آنکه جز او مدبر نظام عالم نمی باشد ای آنکه جز او کسی باران فرو نمی بارد

يَا مَنْ لَا يَبْسُطُ الرِّزْقَ إِلَّا هُوَ يَا مَنْ لَا يُحْيِي الْمَوْتِيَ إِلَّا هُوَ (۹۱)

ای آنکه جز او کسی رزق را وسیع نمی گرداند ای آنکه جز او کسی مردگان را زنده نمی گرداند

يَا مُعِينَ الضُّعْفَاءِ يَا صَاحِبَ الغُرَبَاءِ يَا نَاصِرَ الأَوْلِيَاءِ يَا قَاهِرَ الأَعْدَاءِ يَا رَافِعَ السَّمَاءِ

ای یار ناتوانان ای همصحبت غریبان ای یار و مددکار دوستان ای قاهر و غالب بر دشمنان ای رفعت دهنده

آسمان

يَا أُنَيْسَ الأَصْفِيَاءِ يَا حَبِيبَ الأَتَقِيَاءِ يَا كَنْزَ الفُقَرَاءِ يَا إِلَهَ الأَغْنِيَاءِ يَا أَكْرَمَ الأَكْرَمَاءِ (۹۲)

ای انیس دل پاکان و برگزیدگان ای دوست متقیان ای گنج فقیران ای خدای دولتمندان ای کریمترین کریمان

يَا كَافِيًا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ يَا قَائِمًا عَلَى كُلِّ شَيْءٍ

ای کفایت کننده از هر چیز ای نگهبان هر چیز

يَا مَنْ لَا يُشْبِهُهُ شَيْءٌ يَا مَنْ لَا يَزِيدُ فِي مُلْكِهِ شَيْءٌ

ای بی مثل و مانند ای آنکه در ملکش چیزی نمی افزاید

يَا مَنْ لَا يَنْفِي عَلَيْهِ شَيْءٌ يَا مَنْ لَا يَنْقُصُ مِنْ خَزَائِنِهِ شَيْءٌ

ای آنکه چیزی بر او پنهان نیست ای آنکه چیزی از گنجهایش کاسته نمی‌شود

يَا مَنْ لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ يَا مَنْ لَا يَعْزُبُ عَنْ عِلْمِهِ شَيْءٌ

ای آنکه هیچ چیز مثل و مانندش نیست ای آنکه چیزی از محیط علمش بیرون نیست

يَا مَنْ هُوَ خَيْرٌ بِكُلِّ شَيْءٍ يَا مَنْ وَسِعَتْ رَحْمَتُهُ كُلَّ شَيْءٍ (۹۳)

ای آنکه به همه چیز آگاهی ای آنکه رحمت همه چیز را فرا گرفته

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا مُكْرِمٌ يَا مُطْعِمٌ يَا مُنْعِمٌ يَا مُعْطِي

خدایا از تو درخواست می‌کنم به نام مبارکت ای اکرام کننده ای طعام بخشنده ای انعام دهنده ای عطا بخشنده

يَا مُعْنِي يَا مُقْنِي يَا مُفْنِي يَا مُحْيِي يَا مُرْضِي يَا مُنْجِي (۹۴)

ای بی‌نیاز کننده ای سرمایه دهنده ای فانی کننده ای زنده کننده ای خوشنود سازنده ای نجات دهنده

يَا اَوَّلَ كُلِّ شَيْءٍ وَّ اٰخِرَهُ يَا اِلٰهَ كُلِّ شَيْءٍ وَّ مٰلِكَهُ يَا رَبَّ كُلِّ شَيْءٍ وَّ صٰنِعَهُ

ای اول و آخر همه موجودات ای خدای هر چیز و مالک آن ای پروردگار هر چیز و سازنده آن

يَا بَارِيَّ كُلِّ شَيْءٍ وَّ خَالِقَهُ يَا قَابِضَ كُلِّ شَيْءٍ وَّ بَاسِطَهُ يَا مُبْدِيَّ كُلِّ شَيْءٍ وَّ مُعِيدَهُ

ای پدید آورنده هر چیز و آفریننده آن ای قبض و بسط کننده همه موجودات (گیرنده و گستراننده) ای نخست

آفریننده هر چیز و باز گرداننده آن

يَا مُنْشِئَ كُلِّ شَيْءٍ وَّ مُقَدِّرَهُ يَا مُكَوِّنَ كُلِّ شَيْءٍ وَّ مُحَوِّلَهُ

ای ایجاد کننده هر چیز و مقدرات آن ای وجود بخشنده هر چیز و تغییر دهنده احوال آن

يَا مُحْيِيَّ كُلِّ شَيْءٍ وَّ مُمِيتَهُ يَا خَالِقَ كُلِّ شَيْءٍ وَّ وَاٰرِثَهُ (۹۵)

ای زنده کننده هر چیز و میراننده آن ای خالق هر چیز و وارث هستی آن

يَا خَيْرَ ذَاكِرٍ وَّ مَذْكُوْرٍ يَا خَيْرَ شَاكِرٍ وَّ مُشْكُوْرٍ يَا خَيْرَ حَامِدٍ وَّ مُحْمُوْدٍ

ای بهترین یاد کننده و یادآور شده ای بهترین تقدیر کن و شکرگزار شده ای بهترین ستاینده و ستوده

يَا خَيْرَ شَاهِدٍ وَمَشْهُودٍ يَا خَيْرَ دَاعٍ وَمَدْعُوٍّ يَا خَيْرَ مُجِيبٍ وَمُجَابٍ

ای بهترین شاهد عالم و مشهود خلق ای بهترین دعوت کننده و دعوت شده ای بهترین اجابت کننده دعا و

پذیرنده آن

يَا خَيْرَ مُونِسٍ وَأُنَيْسٍ يَا خَيْرَ صَاحِبٍ وَجَلِيسٍ

ای بهترین انیس و مونس خلقان ای بهترین رفیق و همنشین بندگان

يَا خَيْرَ مَقْصُودٍ وَمَطْلُوبٍ يَا خَيْرَ حَبِيبٍ وَمَحْبُوبٍ (۹۶)

ای بهترین مقصود و مطلوب (عارفان) ای بهترین حبیب و محبوب (خاصان)

يَا مَنْ هُوَ لِمَنْ دَعَاهُ مُجِيبٌ يَا مَنْ هُوَ لِمَنْ أَطَاعَهُ حَبِيبٌ

ای آنکه هر که به درگاهت دعا کند اجابت می کنی ای آنکه هر کس اطاعتت کند او را دوست می داری

يَا مَنْ هُوَ إِلَى مَنْ أَحَبَّهُ قَرِيبٌ يَا مَنْ هُوَ بَيْنَ اسْتِحْفَظِهِ رَقِيبٌ

ای آنکه هر که را دوست می‌داری به او نزدیک هستی ای آنکه او به هر که او را نگهدار شمرد مواظبت کند

يَا مَنْ هُوَ بَيْنَ رَجَاهِ كَرِيمٍ يَا مَنْ هُوَ بَيْنَ عَصَاهُ حَلِيمٍ

او را ای آنکه او به هر که امید دارد او را کریم است ای آنکه او به هر که نافرمانی کند او را بردبار است

يَا مَنْ هُوَ فِي عَظَمَتِهِ رَحِيمٌ يَا مَنْ هُوَ فِي حِكْمَتِهِ عَظِيمٌ

ای آنکه در عین عظمت و بزرگی رءوف و مهربانی ای آنکه در انجام حکمتت بزرگواری

يَا مَنْ هُوَ فِي إِحْسَانِهِ قَدِيمٌ يَا مَنْ هُوَ بَيْنَ أَرَادَةِ عَلِيمٍ (۹۷)

ای آنکه لطف و احسانت قدیم است ای آنکه به هر کس اشتیاق تو دارد آگاهی

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا مُسَبِّبُ يَا مُرَغِّبُ يَا مُقَلِّبُ يَا مُعَقِّبُ

خدایا از تو درخواست می‌کنم به نام مبارکت ای سبب ساز ای رغبت بخش ای پدید آورنده انقلاب و احوال عالم

ای به عقب آورنده

يَا مُرْتَبُّ يَا مُخَوِّفُ يَا مُحَذِّرُ يَا مُذَكِّرُ يَا مُسَخِّرُ يَا مُغَيِّرُ (۹۸)

ای ترتیب دهنده ای ترساننده ای بیم دهنده ای به یاد آورنده ای مسخر کننده ای تغییر دهنده حالات عالمیان

يَا مَنْ عِلْمُهُ سَابِقُ يَا مَنْ وَعْدُهُ صَادِقٌ يَا مَنْ لُطْفُهُ ظَاهِرٌ

ای آنکه علم او سابق بر ایجاد است ای آنکه وعده او صادق است ای آنکه لطفش آشکار است

يَا مَنْ أَمْرُهُ غَالِبٌ يَا مَنْ كِتَابُهُ مُحْكَمٌ يَا مَنْ قَضَاؤُهُ كَائِنٌ يَا مَنْ قُرْآنُهُ مَجِيدٌ

ای آنکه حکمش غالب است ای آنکه آیات کتاب تو محکم است ای آنکه قضای تو وجودش حتم است ای آنکه

قرآن تو بزرگوار است

يَا مَنْ مُلْكُهُ قَدِيمٌ يَا مَنْ فَضْلُهُ عَمِيمٌ يَا مَنْ عَرْشُهُ عَظِيمٌ (۹۹)

ای آنکه ملکت قدیم است ای آنکه فضل و احسانت شامل همه خلق است ای آنکه عرش تو با عظمت است

يَا مَنْ لَا يَشْغَلُهُ سَمْعٌ عَنْ سَمْعٍ يَا مَنْ لَا يَمْنَعُهُ فِعْلٌ عَنْ فِعْلٍ

ای آنکه شنیدن سخنی از سخن دیگر تو را مشغول نمی‌سازد ای آنکه تو را منع نمی‌کند کاری از کار دیگر

يَا مَنْ لَا يُلْهِيهُ قَوْلٌ عَنْ قَوْلٍ يَا مَنْ لَا يُغْلِطُهُ سُؤَالٌ عَنْ سُؤَالٍ

ای آنکه گفتاری از گفتار دیگر تو را غافل نمی‌سازد ای آنکه سؤال بنده‌ای از سؤال بنده دیگر تو را به اشتباه و

خطا نمی‌اندازد

يَا مَنْ لَا يُجِبُّهُ شَيْءٌ عَنْ شَيْءٍ يَا مَنْ لَا يُبْرِمُهُ إِحْسَاحُ الْمَلْحِينِ

ای آنکه تو را چیزی حجاب چیز دیگر نمی‌شود ای آنکه اصرار و الحاح بندگان تو را نمی‌رنجاند

يَا مَنْ هُوَ غَايَةُ مُرَادِ الْمُرِيدِينَ يَا مَنْ هُوَ مُنْتَهَى هِمَمِ الْعَارِفِينَ

ای کسی که منتهای آرزوی مشتاقانی ای کسی که منتهای همت عارفانی

يَا مَنْ هُوَ مُنْتَهَى طَلَبِ الطَّالِبِينَ يَا مَنْ لَا يَنْفِي عَلَيْهِ ذَرَّةٌ فِي الْعَالَمِينَ (۱۰۰)

ای آنکه منتهای درخواست طالبانی ای آنکه ذره‌ای در جهانیان از تو پنهان نیست

يَا حَلِيمًا لَا يَعْجَلُ يَا جَوَادًا لَا يَبْخُلُ يَا صَادِقًا لَا يُخْلِفُ يَا وَهَّابًا لَا يَمِيلُ يَا قَاهِرًا لَا يُغْلَبُ

ای بردباری که تعجیل در عقوبت نمی‌کنی ای بخشنده‌ای که بخل نمی‌ورزی ای راستگویی که خلف نمی‌کنی ای

عطا کنی که خسته نمی‌شوی ای قاهری که مغلوب نمی‌شوی

يَا عَظِيمًا لَا يُوصَفُ يَا عَدْلًا لَا يُحِيفُ يَا غَنِيًّا لَا يَفْتَقِرُ يَا كَبِيرًا لَا يَضْعُرُ يَا حَافِظًا لَا يَغْفُلُ

ای بزرگواری که به وصف در نمی آیی ای با عدالتی که جور نمی کنی ای بی نیازی که محتاج نمی شوی ای بزرگی

که ذلت و کوچکی نداری ای نگهبانی که غفلت نخواهی کرد

سُبْحَانَكَ يَا إِلَهَ الْأَنْتَ الْعُوثُ الْعُوثُ خَلَّصْنَا مِنَ النَّارِ يَا رَبِّ

پاک و منزهی ای خدایی که جز تو خدایی نیست به فریادرس به فریادرس و ما را از آتش قهر و عذابت نجات ده

ای پروردگار ما